

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”. Rom. 10, 15.

Anul VII.

București.

No. 10 și 11.

Misiunea Internă.

Misiunea noastră Evanghelică.

Fiul omului a venit să caute și să măntuească ce eră pierdut. Luc. 19, 10.

Mergeți în toată lumea, predicați Evanghelia la toată făptura. Cine va fi crezut și va fi fost botezat se va măntui, iar cine nu va fi crezut se va osândi. Mercur 16, 15. 16.

Misiunea noastră în România — ca și în lumea întreagă — nu este o lucrare la întâmplare. Ea nici nu este făcută după un plan omenesc și într'un scop politic, ci lucrarea aceasta este o lucrare a lui Dumnezeu. Ea are loc prin mijlocirea unor bărbați sinceri, credincioși și iubitori de oameni, ajutați de Spiritul Sfânt, promisi de Domnul, tuturor cari îl iubesc și păzesc poruncile Sale.

Cum că lucrarea aceasta se face după planul lui Dumnezeu, avem chiar raportul bătrânului apostol Petru, care în urma celor petrecute la Rusalii — prin coborirea Spiritului Sfânt — el se explică mulțimei de pe piața Ierusalimului prin cuvintele: „Bărbați Iudei și voi toți cei cari locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele!... Aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: „În zilele de urmă zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștrii și fetele voastre vor proroci, tinerii voștrii vor avea vedenii, și bătrânii voștrii vor visa visuri etc... Atunci oricine va chema numele Domnului va fi măntuit”. Fapt. 2, 14. 17. 21.

Și noi putem spune, cu toată seriozitatea, fraților noștri Români, în același spirit, că cele ce se întâmplă cu vestirea Evangheliei, nu este o acțiune condusă de o mână oarecare, ci, este împlinirea cuvintelor profetice ale Domnului Hristos, care a zis: „Când Evanghelia se va predica la toate popoarele, atunci va veni sfârșitul.” Mat. 24, 14. Lucrarea noastră ca atare prinde în ea, o misiune precisă și serioasă care trebuie să se facă de ultima Biserică a lui Dumnezeu — caracterizată prin Biserică din

Laodicea, — adică chemarea la pocăință a lumii prin cuvintele: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-l slavă, căci a venit ceasul judecării Lui...” Apoc. 14, 6. 7.

Aceasta fiind misiunea noastră în mijlocul lumii, cred că față de o așa misiune este desigur nevoie de o serioasă și sinceră consacrare. Consacrarea este tocmai libera noastră voință, de a supune Eul personal în mâna Domnului. Domnul însuși, ne este ca o pildă în această Sfântă consacrare. A sta noi cu totul la dispoziția lucrării lui Dumnezeu, punând noi ca și Domnul: trupul, sufletul și spiritul nostru, în slujba lumii, cu hotărârea sfântă de a o prevesti, de a o ajuta și salva.

A sta în serviciul Domnului, nu înseamnă a oferi însă fără control personalitatea noastră unor principii tradiționale, renunțând la voința și dreapta noastră rațiune, ci din contră, Domnul dorește, a armoniza voința noastră liber, cu voința Tatălui, care urmărește fericirea noastră completă. Stă în voința noastră de a rupe lanțul de aur al robiei, manifestat prin iubirea de bani, renume și onoare, vieață comodă și fără răspundere, o vieață creștinească fără luptă și fără o serioasă activitate misionară. „Nimeni nu poate sluji la doi domni”... zice Domnul; iar spiritul zice: „A fi cineva numai cu numele de credința lui Hristos, fără să aibă inima sa plină de iubirea lui Hristos, o așa credință nu este decât vorbe goale, forme reci și apoi un jug greu și ne-suferit”. Și în definitiv, chiar printr'o adevărată consacrare, ce aducem noi pe altarul lui Hristos? „O inimă murdărită de păcate, ca Isus să o curețe cu sângele Său

și să o măntuească prin iubirea Lui"
(*Consecrarea, Calea către Hristos*).

Și acum consacrați și curați, noi trebuie să devenim „Lumina lumii”. „Voi sunteți lumina lumii; așa să lumineze faptele voastre înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune, să laude și să mărească pe Dumnezeu”.

Ca urmare a consacării are loc nașterea din nou. Această nouă viață urmează să vorbească în casa noastră, în curtea noastră, în strada noastră, în satul și în Țara noastră despre marele Medic, despre Salvatorul și Mântuitorul Hristos, care a venit în lume „să caute și să măntuească pe cel pierdut”, pe sărmanul om, care de mii de ani se sbate pentru a ieși la limanul fericirii și mereu se vede căzând, mereu mai jos, mereu mai adânc . . . în prăpastia pierzării.

Dar pentru aceasta S'a și coborît Isus din înălțime, pentru a ridica spre mărețiile cerești pe toți, cari întind brațul către barca salvatoare . . . către Evanghelia Sa cea veșnică și măntuitoare. Pentru o așa sublimă misiune, avem garanția „Spiritelui Sfânt”. Cereți ploaia târzie a Spiritului Sfânt, zice Domnul. Nici când Biserica Domnului nu s'a resimțit de nevoia reinviătoroare a Spiritului Sfânt ca astăzi. Lucrarea celui rău năvălește peste toată carnea și fără această putere de sus, suntem expuși și rămânem un smochin neroditor. O! Și care va fi soarta mea și a ta atunci scumpe cetitor. De aceea este timpul să strigăm după ploaia târzie a Spiritului Sfânt, care ne va învăța și ne va aduce aminte toată sfânta noastră datorie. Odată armați cu armura Spiritului divin

La lucru.

Domnul a precizat: „Mergeți și predicați... cine va crede și se va boteza se va mântui, cine nu va crede se va osândi...” Și spiritul profetic indeamnă așa de iubitor, pe toți cari sunt chemați la această lucrare, să nu ducă o viață de puscniți retrași de ochii lumii, ca niște sfinți prefăcuți, ci, să ducă o viață activă, o viață de lupte și de sacrificiu în folosul lumii pierdute. „Amestecați-vă printre oameni, ca unii cari le doriți binele, faceți-le servicii în nevoile lor, mângâiați și îngrijiți de bolnavi, întăriți pe cei intristați, plângeți cu cei cari plâng, bucurați-vă cu cei cari se bucură. Fiind prietenoși și câștigând inima oamenilor, veți schimba și cugetele lor, mai repede decât a-ți face-o cu cel mai frumos discurs”.

„Prezentând pe Hristos în familie, la gura sobei și în mici adunări familiare, se căs-

tigă adesea mai multe suflete pentru Hristos decât prin predici ținute în aer liber în mijlocul multimilor, sau, chiar în săli și în case de rugăciune”. Lucrarea aceasta familiară, sfințită prin rugăciune, arătând oamenilor iubirea lui Hristos, va aduce roade bune pentru împărăție”.

Femeia în lucrarea misionară.

Dacă privim lucrarea gingașă făcută de maica Domnului, ca fiul său să poată sta deja la doisprezece ani în discuții sfinte cu conducătorii poporului; dacă cercetăm cum cel două femei, Lois și Eunice, — bunica și mama tânărului Timotei, — pregătise copilăria sa pentru lucrarea Sfântă la care a fost chemat de marele bărbat al misiunii lui Hristos, de alesul Pavel; dacă cercetăm cu luare aminte și lucrarea Tabitei în mijlocul societății sale, care se resimte de lipsa ei, pentru iscusința și sârguința mâinilor sale, vom înțelege, că a sosit timpul, să ascultăm vocea Spiritului profetic, care, pentru încheierea lucrării, ne indeamnă să nu lăsăm în umbră activitatea femeilor creștine.

Dumnezeu chiamă chiar la lucru în via Sa, femei inteligente, serioase și umile. Scumpa noastră soră Elena G. White, este dovadă pentru contemporani, că prin scris, femeia prin răbdarea ei și sfințenia Spiritului ei . . . poate schimba inima lumii, îndrumând-o către Hristos. Spiritul zice: Printre nobilele femei, cari au avut curajul moral de a se hotărî să treacă de partea Domnului, sunt multe cu tact, băgare de seamă și îndemănare, și cari se pot face lucrătoare pline de succes. Se simte chiar nevoia unor asemenea creștine.

Tineri și tinere în frunte . . . la lucru !

„Mergeți”, a zis Domnul, și spiritul zice: „Mergeți din casă în casă” . . . și cine poate să fie mai potrivit pentru această sfântă cercetare, pentru această nobilă patrulare a câmpului de luptă . . . ca tineretul lui Hristos.

„Voi tinerilor formați grupe și ca ostași ai lui Hristos, mergeți și vă angajați în lucru, punând tot tactul, îndemănarea și talentul vostru în slujba Prințului ceresc, ca să puteți salva suflete din ruină!” Noi avem astăzi o întreagă oaste de tineri, cari pot face mult dacă sunt bine dirijați și incurajați. Faceți, ca toți să fie bine cultivați, ca să poată da răspuns bun despre speranța care este în ei, onorând pe Dumnezeu în tr'o ramură oarecare a lucrării — Domnul

a rânduît ca tineretul să-l fie mână de ajutor".

Un mic exemplu: Într'un frumos orașel de munte, unde avem un început de lucrare, o copilă de cinci ani a făcut o lucrare sfântă. Pe când am vizitat casa lor, prietenul P., mi s'a plâns: Cum cumpărase o Biblie pentru cumnata sa, care-l rugase mult, mergând cu ea ca să o ducă, iată, îl întâlnește șeful său care, fiind un om aspru, i-o confiscă și o puse în casa de bani a biuorului său. Omul mi se plângea acum, întrebându-mă, cum ar fi mai bine de făcut cu șeful său. Copila care lua parte la conversație, afirmă și dânsa: „Da! a luat Biblia lui Tanti". „Și acum Marioară", — i-am zis eu, — „tu n'ai mers să ceri Biblia înapoi? Vrei tu să mergi ca să i-o ceri?" Copila se oferî cu o îngerească bunăvoie.

Înstruind pe mamă și pe copilă cum să fie îmbrăcată cu rochița de sărbătoare, să strângă un frumos buchet din grădiniță și să fie condusă până la ușa cancelariei, nu-mi fu mirarea când aflai că copila se înapoie cu Biblia, oferind serviciul ei sincer lui Hristos și un buchet de flori pentru Domnul șef care, desigur, povestește cu înduioșare schimbarea inimii sale... prin prezența unei copile în numele lui Hristos. Este lucrarea lui Dumnezeu care revarsă Spiritul Său peste toată carnea — care trebuie să se facă în aceste zile ca și în primele timpuri! O copilă interveni, ca copilul Moisi să poată fi crescut și educat, pentru lucrul său de mai târziu. Un copil duse știrea lui Pavel și apoi tribunalului, despre uneltirile iudeilor contra bărbatului lui Dumnezeu. O copilă, folosi Dumnezeu în casa Regelui Siriei, pentru a salvă pe generalul Naaman de lepra sa și a se recunoaște Dumnezeul cel viu și puternic al lui Izrail. Un tânăr, de talia lui David, folosi Dumnezeu, pentru a salvă pe poporul Său de mândria lui Goliat și amenințarea Filis-

tenilor. Un tânăr, ca Daniel și soții săi, a fost chemat de Dumnezeu, în împrejurări foarte critice pentru a salvă pe curtenii Regelui Nabucodonosor de la moarte și pentru ca prin descoperirea visului împăratului, să le facă cunoscut în Babilon pe viul și adevăratul Dumnezeu. Regele a trebuit să exprime: "... Cu adevărat, Dumnezeuul vostru este Dumnezeu al zeilor și Domnul regilor, care descoperă tainele".

Un tânăr ca Timotei, crescut și educat după rânduielele sfinte în casa părintească, a fost chemat a întovărăși pe Marele Pavel în strălucita sa misiune.

Ora a sunat!

Copii și tineri sunt chemați de Dumnezeu la o rodnică lucrare în via Domnului. Tim-pul secerișului a sosit. Fiul omului vine să strângă în hambarele cereștii munca voastră. Cum va fi găsit lucrul meu? Voi putea spune și eu ca și El: „Tată eu am făcut lucrul pe care mi l-ai dat să-l fac?"

Scumpi frați și scumpe surori, și voi dragi copii și copilete, ce faceți voi cu talentul vostru?

„Scoală-te și luminează, căci lumina ta a sosit".

„Toți la lucru", este comanda.

„Concetățenii noștri trebues salvați! Dumnezeu zice: „Mergeți". El zice: Indrăznește... Eu am biruit lumea!"

Înainte cu prințul Emanuel, Biruitorul depe Golgota, Salvatorul lumii... și faceți, ca lumina faptelor voastre bune, să dea mărîre despre Tatăl... „care a iubit așă de mult lumea, că a dat pe Fiul Său, ca oricine care crede, să nu piară, ci să aibă viață veșnică". „Căci nici nu este sub cer alt nume între oameni, în care nume omul poate să fie salvat". Ioan 3, 16; Fapt. 4, 12.

Maior invalid P. Pănescu.

Misionar al Evangheliei.

Misiunea Externă.

Ce costă pe un Indian, să devină creștin?

Pentru ziua de ieri un misionar ne raportează din locurile păduroase că are într'un sat opt persoane pe cari le botezase. Doi dintre tineri au fost luați de el la școală; când se întorcea spre casă, după el mergea mama celor doi copii și câțiva evangheliști indieni. Mama mergea cu unul din copiii după misionar. Când s'a făcut întunerec cei doi au fost deodată răpiți și duși într'un sat.

Era vechea poveste: vrăjmașii lui Hristos și ai creștinismului se mâniaseră. Ei mai și amenințau că vor merge în satul în care fusese misionarul, și vor constrânge pe noii botezați să se lepede de creștinism. Ne cutremurăm gândindu-ne la cele ce trebuie să se fi petrecut a doua zi cu noii tineri creștini. Credem totuș că ei au rămas neclintii, chiar dacă ar fi fost chinuți și persecutați până la moarte.

Pentru Indieni este ceva destul de greu, să vină la credința creștină. Oare nu vor frații lor din alte părți să le vină în ajutor?

Lucknow, (India).

J. F. Blue.

Faceți o rugăciune mică pentru mine.

(Poveste adevărată).

Intr'o dimineață, infirmierii au adus în amfiteatrul spitalului Royal de Glasgow, pe un băiețuș de doisprezece ani; el trebuia să sufere o operație gravă, dar era foarte slab și chirurgul se temeă că nu are să-l poată scăpa. Copilul era orfan; nici un amic al lui nu venise să-l mângâie și el se simțea cu totul singur.

În timp ce se pregătea masa de operație, copilul își ridică ochii spre

și vocea lui slabă și emoționată începând să se audă cum murmură :

— Doamne Isuse, Tu care iubești pe copiii mici, rămâi cu mine, fă ca să nu-mi fie frică și dacă este voia Ta, vindecă-mă, pentru ca și eu să pot fi ca toată lumea...

Și pe când îl culcau pe copil pe masa de operație, vocea continuă să se înalțe, rugătoare, către Prietenul copiilor. Chirurgul se simți cuprins

Iubirea lui Isus față de copii.

„În copiii cari fuseseră aduși la El, Isus a văzut pe bărbășii și femeile cari vor fi moștenitorii harului Său și cetățenii împărăției Sale, dintre cari unii vor ajunge martirii lucrării Sale. El știa că acești copii vor ascultă de El și El vor primi ca Mântuitor al lor mai repede decât vor face lucrul acesta cei mari, mulți dintre cari au înțelepciune lumească și sunt împietriți la inimă. Învățându-i, El s'a coborât până la ei. El, Maestrea cerului, le răspundea la întrebările lor și își simplifică învățăturile Sale cele prețioase pentru a fi înțelese de mințile fragede a copilașilor. El sădiă în mințile lor sămânța adevărului, care în viitor avea să răsară și să aducă rod spre vieață veșnică”. „Pe urmele marelui Medic”. p. 42.

studentii așezați pe băncile amfiteatrului.

— Este cineva dintre acești domni, spuse el cu o voce slabă și emoționată, care ar voi să facă o mică rugăciune pentru mine? Mi-e așa frică!

Chirurgul îi mângâie obrazul cu multă iubire.

— Nu ai teamă micuțul meu, spuse el, vei adormi liniștit și nu vei simți nimic din tot ce se va întâmpla.

Dar orfanul neauzind nici o rugăciune, își ascunse capul în mâini,

de emoție în timp ce ochii i se umeziau de lacrimi.

— D-le Doctor, zise ajutorul, copilul este gata.

După aceasta, luând bisturiul și dând la o parte emoția care făcea să-i tremure mâna, chirurgul începând operația delicată.

Îndată și-a dat seama că rugăciunea copilului fusese implinită, căci emoția dela început era urmată de un mare calm, o prezență de spirit neobișnuită, și o siguranță de mână desăvârșită, astfel încât operația a fost sfârșită cu succes.

A doua zi, chirurgul se apropie de patul copilului și luă în mână sa mânuța slabă a băiețelului.

— Bunul Mântuitor ți-a ascultat rugăciunea, zise el.

Un frumos surâs încrezător luminează micul chip palid.

— Știam foarte bine! a fost răspunsul; apoi adăugă:

— Deasemenea și d-stră, Domnule Doctor, ați fost prea bună față de mine.

Gândindu-se că Doctorul ar merita o recompensă, el zise trist:

— Nu am nimic ce să vă dau! Dar totuși, zise el, după un moment de tăcere, eu mă voi ruga pentru d-stră, Domnule Doctor!

(*Evangile et Progrès*).

Povestire fără răspuns.

Fiecare dintre noi are câte o cămăruță. Câteodată ea este frumos împodobită și strălucește de lumina scânteietoare a lui Dumnezeu. Altădată este întunecoasă și urită. În această cameră vin doi vizitatori, dar numai câte unul poate veni odată; fiindcă unul o luminează ca strălucirea soarelui, iar celalt o face întunecoasă. Cum se numesc acești vizitatori? Care este această cămăruță? Cum o luminează primul vizitator? Cum o întunecă celalt? Dacă a fost întunecată cămăruța cum o putem

face să strălucească din nou? Cum ne putem ține mereu cămăruța frumos împodobită și plină de strălucire?

La aceste întrebări pot să răspundă numai copiii până la 15 ani. Răspunsurile împreună cu numele și adresa exactă, le vor trimite pe adresa: Redacția revistei Curierul Misionar Str. Labirint No. 116, București. La acei cari vor răspunde bine li se va scrie numele în Curierul Misionar. Răspunsurile se primesc până la 25 Octombrie.

.....

Dumnezeu cere ascultare.

Niciodată nu vi s'a părut că Dumnezeu a fost prea aspru față de Moisi, neîngăduindu-i să intre în Canaan din pricina unui singur păcat mic? Conducătorul lui Izrail ar fi avut de mai multe ori motiv să-și piardă răbdarea, pe când era în capul acestui neam „cerbicos”, încontinuu nemulțumit și cu murmur pe buze. Privind omenește, el nu se făcuse vinovat de cine știe ce crimă mare; el nu făcuse altceva decât că „vorbise în mod ușuratic cu buzele”, spune Psalmistul. Acesta este un păcat foarte obișnuit. Câteva cuvinte neînsemnate nu pot alcătui o crimă. Integritatea și credințioșia

lui trecută ar fi putut face să i se treacă cu buretele peste această vină mică.

Dar nu. Dumnezeu nu a lăsat ca Moisi să intre în Canaan tocmai din pricina acestei greșeli. *Păcatul nu-și poate avea motiv.* Dumnezeu nu va lăsa nici un păcat nepedepșit, chiar și pe cel mai mic. Nu ajunge numai o ascultare parțială sau momentană. O intenție bună nu acoperă slăbiciunea noastră. O ascultare desăvârșită, iată ce trebuie să caracterizeze pe cei răscumpărați.

L. E. C.

Căsătoria.

(Urmare).

O femeie care vrea să cumpere un piano nu se mulțumește să cheme pe un negustor de instrumente muzicale la telefon și să-i zică: „Trimeteți-mi un piano”. Nici de cum, ci ea se informează, încearcă mai multe mărci. Dar când un tânăr sau o tânără vor să-și aleagă tovarășul vieții lor, de cele mai multe ori fac abstracție de judecata și mintea lor. Nu se gândesc nici să studieze chestiunea serios și nici să ceară sfat. Se lasă cu totul conduși numai de sentimentele lor sau de cele mai multe ori de sentimentalism. Este aci vreun crâmpieiu de raționament? Și cu toate acestea care eveniment are mai multă importanță în viață decât „căsătoria, care influențează asupra vieții prezente și asupra vieții viitoare”? *Rayons de Santé*, p. 246. De aci eu deduc că asupra acestui punct trebuie să se cugete bine, să se facă rugăciuni fierbinți și să se primească sfaturi.

În ocupația mea, fiind chemat adesea să traversez oceanul, am avut ocazia să văd în ce măsură o tânără care pareă inteligentă, părăsește calea cea bună pentru a se lăsa dusă de beția simțurilor. De dimineața până seara, vedeți plimbându-se în cea mai mare intimitate, tineri și tinere cari se văd pentru prima dată. Ei își închipuie că se iubesc, că nu pot să trăească unul fără celalt, că au găsit sufletul iubit al vieții lor. De abia debarcați, ei iau un taxi și se îndreaptă către primul pastor sau primar ce le vine în cale și se căsătoresc. Se întâmplă chiar că nici nu mai ajung să debarce, și sunt căsătoriți de căpitanul de pe bordul vasului.

Vă vine să râdeți, dar ceea ce vă spun este adevărat. Mi-ați spune: Aceste lucruri se întâmplă pe vapoare dar nu pe pământ. Dacă ar fi așa, atunci lucrul nu ar fi prea grav; dar adevărul este că se întâmplă și pe pământ tot atât de bine ca și pe mare. Care va fi urmarea? După câteva zile fericirea se sfârșește. Se descoperă că în această unire nu eră iubire adevărată; că nu este făcut unul pentru celalt, și că împreună nu pot fi fericiți. Și ce urmează? O viață nenorocită. Trebuie să ne mirăm dacă sunt atâtea divorțuri? Iubiți tineri, nu imitați acest exemplu. Când va sosi timpul să vă alegeți tovarășul vieții, luați timp spre a face cunoștință; luați-vă timp să cereți sfatul părinților voștri, dacă sunt creștini; luați-vă timp să cereți sfatul predicatorului sau bătrânului de adunare, sau unui frate în care aveți încredere. Nu mergeți numai spre a le cere să aprobe dorințele voastre, ci pentru a căuta sfaturile competente. Mai presus de toate, luați pe Dumnezeu ca sfătuitorul vostru; dacă există în viață un moment când cineva are nevoie de sfaturile Lui, atunci este acesta.

Atunci când este de ales un tovarăș pentru viață, trebuiesc observate anumite principii. Mai întâiu, persoana în chestie trebuie să fie creștină, adventistă de ziua șaptea. Într'o căsătorie nu există adevărata fericire dacă nu există mai întâiu unitatea pe chestiunea religioasă. Căci nimic nu ne leagă mai mult decât datorțiile noastre religioase. Dacă bărbatul și femeia nu au aceeași credință, li se pregătește un șir întreg de amărăciuni. Căsătoria cu

necredincioșii este în mod hotărît opriță în Cuvântul lui Dumnezeu. Să cetim câteva versete:

„Să nu te încuscrești cu ele, să nu măriți fetele tale după fiii lor și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi; căci ar abate dela Mine pe fiii tăi, și ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S'ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată”. (Deut. 7, 3. 4.)

Acest cuvânt arată că fiii lui Izrail nu trebuie să se căsătorească cu necredincioșii. Pentru ce aceasta? Pentru că Dumnezeu nu le voiă fericirea? Nu, nici de cum, ci numai și numai pentru că El voiă să-i scutească de supărări și necazuri: „Căci ar abate dela Mine pe fiii tăi”.

Cu greu cred tinerii lucrul acesta. Am vorbit cu zeci și sute de tineri cari aveau de gând să se căsătorească cu persoane din afară. M'am silit să le arăt primejdia, și iată ce mi se răspunde de obicei: „Aceasta e regula, dar eu fac excepție. Eu sunt bine întemeiat în credință, nimic nu mă poate clătina. De altfel, tânărul (sau tânăra) pe care vreau să o iau în căsătorie are un caracter excelent, el (sau ea) se interesează de adevăr, și nu după mult timp, va fi lângă mine”. Dar ce zice Dumnezeu? El ne spune că necredincioșii vor îndepărta pe credincioși dela Dumnezeu. Poată că vă reamintiți; această chestiune a fost pusă acum câțiva ani în lecțiunile noastre de Sabat. În Conferința mea de atunci, un bătrân de adunare conducea o clasă de tinere, și el se siliă să le întipărească în minte acest adevăr. Una dintre ele îl intreruse:

— Credeți cu adevărat că este așa, îi zise ea.

— De sigur; de altfel, Dumnezeu a spus.

— Eu nu cred, și am să vă dovedesc. Vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care nu este adventist de ziua șaptea, și vă voi arăta că eu voi rămâne o adventistă tot atât de sinceră și credincioasă ca mai înainte. Puțin timp după aceasta ea se căsătorii cu fiul celui mai bogat bancher din oraș. Acesta eră un bărbat încântător, moral și stimat în societate. În ziua căsătoriei, afară de membrii comunității, toți prietenii tinerei femei, o felicitau de partida frumoasă pe care a făcut-o.

După doi sau trei ani, vizitând din nou această comunitate, și nevăzând la serviciu divin pe această femeie, mă dusei să o văd. Mă așteptam să o găsesc într'o vilă splendidă, dar închipuiți-vă surpriza pe care am avut-o găsind-o într'o casuță sărăcăcioasă, și fiind aproape de mizerie. Pe aceea pe care o cunoscusem frumoasă, tânără și veselă, o regăseam cu obrajii sbârciți, ochii trași și o disperare scrisă pe trăsăturile ei. Îmi povestii istoria ei. Câtva timp după căsătorie, totul a mers bine, după aceea bărbatul ei a început să-i critice credința care îi puneă piedici în a lua parte la seratele mondene și la teatru. Puțin câte puțin, iubirea și armonia dispăruse, și începuseră șicanele. Pentru a-l mai îmbună, ea cedase de a se mai duce la adunare, și îl însoțise la serate, dar fără ca acolo să găsească vreă bucurie. Văzând aceasta, soțul a devenit din ce în ce mai nemulțumit. Și iată cum am găsit-o, cu un copilăș în brațe, având să-l crească singură. Și ce este mai rău, ea și-a pierdut credința în Dumnezeu și speranța într'o vieată veșnică. Bărbatul i-a răpit comunitatea și pe Dumnezeul ei. Toate efortările mele de a o readuce au fost zadarnice, și azi mă tem că

încă mai este fără de speranță.

Îngăduiți-mi să vă spun că astfel se întâmplă aproape cu toți acei cari se căsătoresc cu streini. Acum câțiva ani, un secretar al tineretului dela Conferința generală a făcut o cercetare amănunțită asupra acestui subiect. Nu pot să vă dau în mod exact cifrele lui: dar rezultatul a fost că 80 sau 90 % din adventiștii cari se căsătoresc în afară de adevăr ajung să-l părăsească. Dați-vă bine seama, 80 sau 90 % din toți adventiștii cari se căsătoresc cu necredincioși termină prin a-și părăsi credința în Dumnezeu, și se pierd. Pierduți pentru viața aceasta, pierduți pentru viața viitoare. Nici o bucurie în viața aceasta și nici o bucurie în adevăr. Din cei 10 sau 20 % cari rămân, 10 sau 12 % își pregătesc o viață de împotriviri și de prigoane continui. 3 sau 4 % isbutesc să aducă pe tovarășul lor la adevăr, iar ceilalți, neobținând acest rezultat, duc o viață în deajuns de plăcută.

Și cu toate acestea tineretul nostru adventist de ziua șaptea persistă în a se căsători cu necredincioși. Cineva poate ar zice: Aceste pasagi sunt extrase din Vechiul Testament. Sunt ele mai puțin adevărate? Acesta ca și Noul, nu este Cuvântul lui Dumnezeu? Ce zice Toul Testament: „O femeie..... este liberă să se căsătorească cu cine vrea; numai să fie în Domnul”. Femeia credincioasă nu este liberă să se căsătorească decât cu un creștin. Pe lângă aceasta, „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunerecul?” (2 Cor. 6, 14.)

Domnul deci este foarte explicit, atât în Noul cât și în Vechiul Tes-

tament, pentru a interzice căsătoria cu necredincioșii. În privința aceasta îngăduiți-mi să vă cetesc un pasagi al sorei White, scos dintr'un articol intitulat: „Căsătoria cu necredincioșii”. După ce citează cele trei texte amintite, autorul adaugă: „Soră, vă încercați să întoarceți spatele sfaturilor atât de lămurite și pozitive? Ca copil al lui Dumnezeu, ca ceva din împărăția lui Hristos, fiind câștigați prin sângele Lui, cum puteți să vă uniți cu cineva care nu recunoaște cererile Lui și care nu este cătuș de puțin condus de Spiritul Lui? Poruncile pe cari le-am citat nu sunt ale omului ci ale lui Dumnezeu. Admițând cazul că tovarășul pe care l-ai ales în toate celelalte privințe este demn de tine (ceea ce nu este), totuș el nu a primit adevărul timpului nostru; este un necredincios, și Cerul te oprește ca să te unești cu el. Nu puteți ca fără primejdie pentru voi, să întoarceți spatele la porunca divină”. (Vol. V. p. 364).

Vreun tânăr care este aci de față poate mi-ar zice: „Dar, frate Olson, eu sunt dejă logodit cu o necredincioasă, i-am dat cuvântul meu. Ce să fac? să-mi stric angajamentul? Domnul însuș răspunde: „Dacă ați făcut o făgăduință împotriva Scripturilor, nu întârziă nici o clipă de a o retrage și pocăște-te înaintea lui Dumnezeu de dragostea neună care te-a făcut să dai un vot atât de imprudent. Cu mult mai bine este să retragi o făgăduință de felul acesta spre onoarea lui Dumnezeu decât să o ții desonorând pe Domnul tău.”

Domnul merge mai departe, și spune felul cum trebuie să fie rupt acest contract:

„Ce ar trebui să faci orice creștin când este pus în situația deli-

cată a pune la probă valoarea principiilor lui religioase? Cu o hotărâre vrednică de imitat, trebuie să zică sincer: Eu sunt un creștin (sau o creștină) conștiincios. Cred că ziua a șaptea din săptămână este Sabatul Biblic. Credința și principiile mele sunt contrarii celor ale d-stră. Nu putem fi fericiți împreună, căci dacă eu urmez calea cunoașterii de Dumnezeu, voi ajunge din ce în ce mai mult opus lumii și asemenea chipului lui Hristos. Dacă veți urmă mai departe să nu vedeți nici o frumusețe în Isus, să nu găsiți nici o atracție în adevăr, veți iubi lumea pe care eu nu pot să o iubesc, în timp ce eu voi iubi lucrurile lui Dumnezeu pe cari d-stră nu le iubiți. În mod spiritual se

discern lucrurile spirituale. Fără un discernământ spiritual, veți fi neinstare să vedeți obligațiile pe cari mi le cere Dumnezeu sau să înțelegi îndatoririle pe cari le am față de Domnul căruia servesc, și deci veți fi nefericită. Veți fi geloasă de dragostea ceă mare pe care o dau lui Dumnezeu, și voi fi părăsit în credința mea. Când vederile vi se vor schimbă, și când inima d-stră va răspunde cerințelor lui Dumnezeu, și când veți înțelege să iubiți pe Mântuitorul meu, atunci vom putea să reinnoim legăturile noastre." (Vol. V. p. 506.)

În această dimineață vă rog, iubiiții mei tineri, să ascultați și să urmați sfaturile lui Dumnezeu în această privință. (Va urmă).

.....

I E R T A R E A.

Iertarea de păcate nu este ceva care să se termine. Aceasta reese din Matei 18, 23—35. Domnul este reprezentat aici ca cerând socoteală slugilor Sale. I se aduce cineva care îi datorează zece mii de talanți, ceea ce face o sumă foarte mare. Cu totul neinstare să se achite de datoria lui, omul imploră mila stăpânului, care îl iartă, îi șterge datoria. Dar apoi, acest serv întâlnește pe un altul din tovarășii lui care îi datoră o sumă neînsemnată, s'a purtat cu el în mod foarte neînduplecat și aspru. Stăpânul prinzându-l îi reține iertarea și la rândul său cere plata sumei pe care i-o datoră. „Tot așa", a adăugat Isus, „vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său".

Aceasta corespunde întocmai cu-

rării sanctuarului pământesc. Păcatele erau trecute zilnic în sanctuar prin sângele și carnea animalelor; dar ele nu erau șterse atunci. Pocăința trebuia ca, în ziua de expiere, să-i umilească inima: el trebuia să se roage, să postească, să-și mărturisească păcatele pentru ca astfel să se poată bucura de împăcarea care se săvârșia în ultima zi a anului, în vederea ridicării păcatelor din sanctuar. Dacă el nu se umilia atunci, păcatele lui veniau din nou asupra capului său.

Deci, cineva nu este iertat, mântuit odată pentru totdeauna. Pavel zice: „Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat". (1 Cor. 9, 27.)

C. P. B.

.....

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 2 — 8 Octombrie, 1927.

Rugăciunea.

De memorizat: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!” Mat. 6, 9—13.

1. Rugăciunea înseamnă vorbirea cu Domnul. Când Isus a fost pe pământ, adesea S'a rugat Tatălui Său din cer. Lângă fluviul Iordan, în pustie, la mormântul lui Lazăr, pe singuraticile coline ale muntelui, în camera de sus, în grădină, pe cruce — oriunde ar fi fost, Isus Se rugă.

2. Intr'o zi, după ce Isus S'a rugat, unul dintre ucenicii Lui I-a spus: „Doamne, învață-mă să ne rugăm”. Și Isus i-a învățat frumoasa rugăciune care este aleasă pentru versetul nostru de memorizare.

3. Isus zice poporului Său: Vegheați și vă rugați”. Biblia deasemenea spune: „Rugați-vă neîncetat”. Bunul rege David spune: „Seara, și dimineața, și la amiază, mă voi ruga, și voi strigă cu voce tare: și El va auzi vocea mea”. Daniel s'a rugat în groapa cu lei, și leii nu l-au sfâșiat. Petru s'a rugat în închisoare, iar îngerul a deschis ușa și l-a scos afară. Pavel și Sila s'au rugat în închisoare pe când erau cu picioarele strânse în butuci, și zidurile închisorii s'au cutremurat, iar ei au fost lăsați liberi.

4. Cu cât iubim mai mult pe un prieten, cu atât ne face plăcere să vorbim despre el. Când cetim Biblia și ne gândim la cele ce a făcut iubitorul nostru Tată căresc pentru noi, cu atât simțim mai multă plăcere a-I vorbi în rugăciune. El dorește să ne asculte când ne rugăm, și nici o rugăciune sinceră nu s'a înălțat vreodată fără ca Domnul să nu o fi auzit.

5. Satan așează atât de multe ispite în jurul nostru încât adesea simțim nevoia de a ne ruga de mai multe ori pe zi. Dacă încetăm de a ne mai ruga, Satan cu siguranță că ne va face să făptuim cine știe ce lucru rău. Petru a fost învins de Satan și a tăgăduit pe Domnul, fiindcă el nu a vegheat și nu s'a rugat în noaptea în care

au fost în Grădina Ghetsemani. Să spunem Domnului dorințele noastre, bucuriile noastre, întristările noastre, temerile, precum și neliniștile noastre. Noi nu-L vom obosi. Nimic nu este prea neînsemnat pentru El încât să nu ia seama, fiindcă „Domnul este plin de milă și de har”.

6. Când ne rugăm, „să aducem mulțumirile noastre lui Dumnezeu”. Când prietenii noștri ne fac vreun bine sau ne dau vreun dar, să spunem cu recunoștință: „Mulțumesc”. „Orice dar bun și desăvârșit vine de sus”, și deaceea neîncetat trebuie să mulțumim Domnului pentru toate binecuvântările noastre.

7. În rugăciune noi ne mărturisim păcatele și rugăm pe Isus să ni le ierte. El ne-a făgăduit: „Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept să ni le ierte”. Noi nu putem cere lui Dumnezeu să aibă grije de noi, să ne păzească, și să ne mântuească fără ca să fi regretat, mărturisit, și întors dela păcatele noastre. Singura cale prin care putem face lucrul acesta este de a le aduce Domnului în rugăciune, de a l le mărturisi, de a îndrepta ceea ce a fost făcut rău, și a cere făgăduința iertării.

8. Intotdeauna când suntem ispițiți ar trebui să ne reamintim ca să ne rugăm. Satan intotdeauna este la lucru spre a așeza cursele păcatului pentru copiii lui Dumnezeu. El le pune în minte gândul neascultării de părinți și învățători. El ne ispitește în multe feluri de a face primii mici pași pe calea păcatului. Când suntem ispițiți, putem să înălțăm o rugăciune pentru ajutor fără a mai ține seamă unde suntem; Domnul care cetește gândurile noastre ne va ajuta să învingem.

9. Cât de veseli ar trebui să ne simțim știind că putem să ne rugăm când suntem în neliniște. Domnul poate să ne ajute în timpul primejdiei care ne face să ne înspăimântăm. Intr'unul din Psalmi cetim: „Domnul este refugiul și țăriia noastră, un adevărat ajutor în nevoie”. Domnul poate să ne scoată cu bine din orice rău. El poate să Se îngrijească de noi când suntem în întunec, sau în furtună, sau în orice fel de turburare. El poate să facă pentru noi mai mult decât oricine, însă dorește să-I cerem ajutorul Lui. De multe ori, fără să ne dăm seama, El ne păzește de rău, și ne salvează vieța.

10. Tatăl nostru din ceruri ne aude intotdeauna rugăciunile, însă câteodată El

răspunde, Nu. O mamă nu va da copilașului ei un lucru care să-i facă rău, chiar dacă el strigă să i se dea acel lucru rău. Când ne rugăm pentru un lucru care nu este bun pentru noi, Domnul în iubirea Lui mare pe care o are față de noi nu ne dă acel lucru. Câteodată poate cerem ceva ce ar fi spre plăcerea noastră, sau cerem însănătoșirea unui prieten al nostru. Cerând asemenea lucruri, să spunem totdeauna: „Dacă este voința Ta”.

11. Ni se spune chiar și unde să ne rugăm. Isus spune: „Intră în camera ta, și după ce ai închis ușa, roagă-te Tatălui Tău ce este în ascuns”. Aceasta înseamnă ca noi să găsim câte un loc retras în care să ne rugăm; aceasta poate fi camera noastră, sau orice alt loc în care putem fi liniștiți și singuri. „Unde sunt adunați doi sau trei în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor”. Noi știm că Domnul simte plăcere când se adună poporul Lui, să se roage, pentru că atunci trimete El Spiritul Său cel Sfânt peste ei.

12. Aduți aminte că poți să te rogi și pe stradă, la jocul tău, orișunde ești, orișicând ai nevoie de ajutor, sau primești ceva pentru care ești recunoscător. Hotărind un timp pentru rugăciune, ca și Daniel, vei fi sigur că nu vei uita. Pe lângă aceasta să te rogi la cultul familiei, când ți se dă ocazia, precum și în adunare, când ți se cere. Nu suntem ținuți ca totdeauna să folosim un anumit fel de cuvinte, de exemplu cum este Rugăciunea Domnului, fiindcă noi putem vorbi Tatălui nostru ceresc așa după cum vorbim cu prietenii noștri. El este cel mai bun Prieten al nostru.

13. În timpurile vechi preoții aduceau tămâie frumos mirositoare pe altarul din locul cel sfânt, în fiecare dimineață și seară, în timp ce fiii lui Izrail se rugau în chip tăcut în curtea de afară. Mai târziu, profetul Ioan ne-a lăsat o viziune prin care se arată ce se face în cer. El spune: „Apoi a venit un alt înger, care s'a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s'a dat tămâie multă, ca s'o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumul de tămâie s'a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților”. Să simțim plăcere a ne ruga atunci când rugăciunile noastre se ridică înaintea lui Dumnezeu împreună cu tămâia adusă de mâna îngerească.

Intrebări.

1. Ce este rugăciunea? Ce făcea Isus

adesea? Amintește diferite locuri și timpuri când S'a rugat Isus.

2. Intr'o zi ce au cerut ucenicii lui Isus? Ce rugăciune le-a dat El?

3. Ce știi în legătură cu rugăciunea?

4. Ce plăcere simțim când iubim pe un prieten? Ce face Domnul întotdeauna?

5. Pentru ce simțim nevoia de a ne ruga de mai multe ori? Ce se va întâmpla cu siguranță dacă încetăm să ne rugăm? De ce a fost odată Petru învins de Satan? Ce lucruri putem să spunem Domnului când ne rugăm? După ce știm că Domnul va lua aminte la cererile noastre?

6. Când ne rugăm, ce trebuie să aducem Domnului? Ce spunem atunci când prietenii noștri ne aduc daruri? De unde vin toate binecuvântările noastre? De aceea ce trebuie să facem neîncetat?

7. Ce făgăduință este făcută cu privire la păcatele noastre? Numai în ce fel putem fi curățați de ele?

8. Când ar trebui să nu încetăm de a ne ruga? Ce face Satan încontinuu? Ce gânduri pune el în minte? Când suntem ispițiți, cum putem ajunge să fim biruitori?

9. În care alt timp putem să ne rugăm? Ce celim despre rugăciune în unul din psalmi? De cari feluri de turburări să nu ne temem? Ce face Dumnezeu adesea, fără ca să ne dăm seama?

10. Ce știm despre felul împlinirii rugăciunii?

11. Ce se spune despre locul în care să ne rugăm?

12. Numește câteva locuri unde poți să te rogi. De ce este nevoie să holărăm un anumit timp pentru rugăciune? Unde încă ne mai putem ruga bine? Cât de liberi să fim atunci când vorbim Tatălui nostru ceresc? Ce este El pentru noi?

13. În timpurile vechi ce se aducea înaintea lui Dumnezeu dimineața și seara? Ce spune Ioan că a văzut prin viziune în cer? Care este unul din motivele pentru care să simțim plăcere a ne ruga?

Lecțiunea 3 — 15 Octombrie, 1927.

Biruința prin credință.

De memorizat: „Ceeace câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră”. 1 Ioan 5, 4.

1. Ce este credința? Este iubirea Lui, încrederea în El, fără teamă sau îndoială. Cu

cât ascultăm mai mult de cuvântul lui Dumnezeu, cu atâta ajungem să-L cunoaștem mai mult, să-L iubim mai mult, și să credem în El. „Astfel credința vine din auzite, și cele auzite din cuvântul lui Dumnezeu”.

2. Ori cât de bun ar fi prânzul așezat pe o masă, noi nu putem primi sprijin și întărire dela el dacă nu mâncăm noi înșine din el. Dacă vedem pe altul mâncând noi nu folosim cu nimic. Din acelaș motiv, fiecare trebuie, prin credință, să se împărtășească însuș din făgăduințele lui Dumnezeu. Tata și mama, împreună cu alți membri ai familiei pot să aibă credință în Dumnezeu, însă și noi personal trebuie să avem încredere în El spre a putea fi mântuiți. „Fără credință nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu”.

3. Abraam învățase să se încreadă în Dumnezeu atât de mult încât îl ascultă indiferent de ce îi spuneă să facă, chiar dacă i se părea că ascultând ar fi nimicit tocmai cecece iubiă mai mult. Abraam a fost un astfel de exemplu de credință încât Domnul l-a numit „tatăl tuturor credincioșilor”.

4. Odată, când Dumnezeu porunci lui Moisi să meargă înainte, în calea pe care avea să meargă, dădu peste o mare adâncă. El nu a spus: Nu pot să ascult, Doamne; căci el avea încredere că Acela care îi spusese să meargă înainte îi va da și puterea să îndeplinească lucrul acesta. „Prin credința în puterea lui Dumnezeu, el își ridică toiagul peste apele cele negre și ele s'au despărțit, și s'a făcut un drum astfel încât grupa cea mare a Izrailiților a trecut pe pământ uscat.

5. În timpul Domnului eră un om bolnav de paralizie, fără de nici un ajutor și fiind pe moarte. Acesta a avut o atât de tare încredere în Isus, despre care auzise, încât simți că trebuie să se ducă la El, deși a fost nevoie să fie coborît prin acoperișul casei spre a putea fi lăsat în fața lui Isus. Unii doctori necredincioși și unii legiuitori erau și ei printre mulțime, dar păcatele lor nu erau iertate. Bolnavului i-au fost iertate păcatele și o fost vindecat de boala lui — fiindcă crezuse în Isus. Credința cuiva este măsura binecuvântării personale.

6. Victoria pe care trebuie să o câștigăm fiecare în lupta vieții, este victoria asupra păcatului, biruirea puterii lui Satan în viața noastră. Satan ne va birui el dacă nu îl biruim noi. Isus spune: „Celui ce va birui îi voi da să șeadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit, și am stat cu Tatăl Meu pe tronul Său”.

7. Cum putem ști dacă servim pe Isus sau pe Satan? „De cine primiți ca să ascultați ca niște servi, servii lui sunteți”. Astfel încât neincetat putem ști că, dacă ascultăm de cuvintele lui Isus, suntem copiii Lui; iar dacă ascultăm de vocea lui Satan atunci îl alegem pe el drept conducătorul nostru.

8. Satan întotdeauna este lângă noi si-lindu-se să ne biruie ca să ne facă să ascultăm de el, astfel încât să nu putem auzi vocea lui Isus și să ne reamintim cuvintele Lui. Biblia spune: „Vrăjmașul vostru diavolul, umblă ca un leu răcnind căutând pe cine să înghită”. Se spune că atunci când leul își vânează hrana, răcnește atât de tare încât deseori animalul pe care îl urmărește se infioară așa de mult încât nu mai îndrăznește să se miște mai departe. Satan ne ispitește în scopul ca noi să dorim să facem ce este rău, astfel încât să depunem mici eforturi în săvârșirea binelui.

9. Ni se spune chiar și cum să biruim pe Satan în toată puterea lui, fiindcă el nu poate să ne forțeze să facem rău. Domnul spune: „Impotriviți-vă diavolului, și el va fugi dela voi. Apropiati-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi”. Cel mai slab copil poate să biruie pe Satan în orice luptă, dacă cere ajutorul lui Dumnezeu și crede că El trimite ajutorul cerut.

10. O vieță de creștin se poate duce crezând în cuvintele lui Dumnezeu. Nici una din făgăduințele Lui nu a căzut. Isus a biruit pe Satan pe muntele încercării, prin aceea că i-a repetat cuvintele Scripturii. Satan a părăsit pe Isus, iar îngerii au venit și l-au ajutat.

11. Regele David spune: „Cuvântul Tău l-am ascuns în inima mea, ca să nu păcătuesc împotriva Ta”. Să fim foarte atenți ca să nu neglijăm cetirea Bibliei, studierea lecțiunii școlii de Sabat, și învățarea versetului de memorizat. Astfel încât cuvântul lui Dumnezeu în inima noastră să poată birui orice ispită pe care ne-o aduce Satan. Amintiți-vă lucrul acesta: Credința în cuvântul lui Dumnezeu ne va ajuta să câștigăm victoria asupra oricărui gând, cuvânt sau faptă rea. „În toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne iubeste”.

Intrebări.

1. Ce este credința în Dumnezeu? Cum ajungem să-L cunoaștem? Cum vine credința?

2. Numai cine primește foloasele unui

prânz bogat? Ce trebuie să facă cineva pentru a primi ajutor prin făgăduințele lui Dumnezeu?

3. In ce fel a dovedit Abraam o credință mare? Cum l-a numit Dumnezeu?

4. In ce fel a dovedit Moisi o credință mare in cuvântul lui Dumnezeu?

5. Ce poți spune în legătură cu puterea credinței unui bolnav? Ce măsură este credința?

6. Ce victorie putem câștiga? Care va fi rezultatul dacă noi nu obținem biruința asupra lui Satan? Ce făgăduință dă Isus biruitorului?

7. Cum putem ști dacă servim pe Isus sau pe Satan? Ce ne va face să fim copiii lui Isus?

8. Ce se silește Satan încontinuu? Cu ce animal sălbatec este comparat?

9. Cum putem birui pe Satan? Dacă ne împotrivim lui, care va fi urmarea?

10. Cum se poate duce o vieață de creștin? Cât de sigure sunt făgăduințele lui Dumnezeu? In ce fel a biruit Isus pe Satan pe muntele încercării?

11. In ce fel s'a păzit David de păcat? Ce trebuie să facem zilnic cu atenție? Ce să ne aminăm despre credință? Cum putem ajunge mai mult decât biruitori?

Lecciónea 4—22 Octombrie, 1927.

Spiritul Sfânt.

De memorizat: „Eu voi rugă pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.” Ioan 14, 16.

1. Pe când Isus eră cu ucenicii Săi pe pământ, ei au învățat să-L iubească și să depindă de El pentru a-i ajuta în tot ceace aveau de făcut. Când Isus le-a spus că trebuie să-i părăsească și să se întorcă în cer, inima li s'a întristat adânc. Ei nu puteau să-și dea seama cum ar putea să mai înainteze fără El.

2. Văzând că erau turburați, Isus le-a zis: „Să nu vi se turbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.... Eu mă duc să vă pregătesc un loc, și după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”.

3. Ucenicii trebuie să se fi bucurat auzind că nu aveau să fie despărțiți pentru totdeauna de Isus; dar ce aveau să facă

in timp ce așteptau revenirea Lui? Cine avea să le explice Scripturile? Cine avea să-i mângâie, și să-i ajute în nevoile lor? Isus știa ce gândiau ei, și El spuse: „Eu voi rugă pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.... Mângâietorul, adică Duhul sfânt, pe care-L va trimete Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v'am spus Eu”.

4. Când Isus a venit pe pământ, a îmbrăcat un corp de carne și sânge, ca și noi. Când eră în Capernaum, la malul mării Galileii, învățând și vindecând pe oameni, acei cari aveau nevoie și-L doriau jos în Betania sau in alt loc, nu puteau să-L aibă. Spiritul Sfânt nu este legat în felul acesta. Isus spune: „Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu; Mângâietorul nu va veni la voi: dar dacă Mă duc, vi-L voi trimete”.

5. Spiritul Sfânt, Mângâietorul, reprezintă pe Isus pe pământ. Prin ajutorul Spiritului, Isus este tot atât de aproape de oricine, și poate da ajutor oricui din orice parte a pământului. In felul acesta Isus este mai aproape de noi de cât in cazul când nu S'ar fi înălțat la cer. Totdeauna și in orice loc, Mângâietorul vine ca răspuns la rugăciune. De prieteni putem fi despărțiți printr'o dpărțare mare, însă nimic nu poate să ne despărta de Spiritul Sfânt. El totdeauna este cu noi spre a ne mângâia, ajuta, și conduce.

6. După ce Isus a înviat dintre morți, El și-a repetat făgăduința către ucenici că va trimete Spiritul Sfânt. Atunci El spuse: „Veți fi botezați cu Duhul (Spiritul) Sfânt nu după multe zile”. In loc să stea îndoielnici pe Muntele Măslinilor, și să plângă, după ce Isus S'a înălțat pe nori in cer, ucenicii s'au întors bucuroși la Ierusalim, revenind in camera de sus unde locuiau, și au început să se roage cerând Spiritul Sfânt.

7. Ucenicii au continuat să se roage timp de zece zile cu mare căldură. Ei își mărturisiau păcatele inaintea lui Dumnezeu și unii altora și așteptau făgăduința binecuvântării Spiritului Sfânt. In ziua in care se serbă sărbătoarea cea mare iudaică a secerișului, Spiritul Sfânt veni peste ucenici. „In ziua cincizecimii, erau toți împreună in acelaș loc. Deodată a venit din cer un sunet ca văjiitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s'au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s'au umplut de Duh Sfânt”.

8. Când Spiritul veni peste ucenici, ei au fost în stare să facă o mare lucrare pentru Dumnezeu. Petru, căruia altădată îi fusese teamă să spună înaintea unei serve că cunoaște pe Isus, stătea acum plin de curaj și predică Iudeilor Evanghelia. „Și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s'au adaus aproape trei mii de suflete“. Altădată, „însă mulți din ceie auziseră cuvântarea, au crezut; și numărul bărbaților credincioși s'a ridicat aproape la cinci mii“.

9. Revărsarea Spiritului Sfânt peste ucenici este numită „ploaia timpurie“. „Ploaia cea târzie“ a Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu este de așteptat acum; dar ea va cădea numai peste acei cari cer lucrul acesta. Domnul spune: „Cereți Domnului ploaie în timpul ploiei târzii“.

10. Dacă Spiritul Sfânt rămâne în inima noastră, El ne va face să căutăm o mai mare revărsare a Spiritului. Prin neascultare putem pierde din măsura Spiritului pe care îl avem. Isus rămâne, prin Spiritul Său, în inima aceluia cari îl iubesc și ascultă. Deși Domnul este cu mult mai dispus să le dea Spiritul Său atunci când îl cer decât este gata un tată iubitor să dea daruri bune copiilor lui, totuși El nu ne poate da plinătatea Spiritului Său până nu îndepărtăm orice lucrul rău, și nu-l ascultăm din iubire.

Intrebări.

1. Cum priviau ucenicii pe Isus când eră cu ei? Cum s'au simțit când le-a spus că trebuie să-i părăsească?

2. Văzând că sunt turburați, ce le-a spus Isus?

3. Pentru ce s'au bucurat ei? Dar ce întrebare trebuie să le fi venit în minte? Ce a spus Isus știind ce gândiau ei? Ce aveă să facă Mângâietorul pentru ei?

4. Ce a îmbrăcat Isus când a venit pe pământ? Din pricina aceasta doar în câte locuri puteă să fie deodată? De aceea cine eră mai bine să rămână cu ucenicii, Isus, sau Spiritul Lui cel Sfânt?

5. Pe cine reprezintă Spiritul Sfânt pe pământ? De ce acum toți sunt tot atât de aproape de Isus? Ce ne separă adesea de prietenii noștri? Pe cine putem să avem cu noi indiferent unde suntem?

6. După ce Isus a înviat dintre morți, ce făgăduință a repetat? În ce loc s'au întors ucenicii? Ce au început să facă?

7. Ce au continuat să facă ucenicii cu mare căldură? Unde se găseau ei în

ziua cea mare a secerișului? Ce s'a întâmplat deodată? Cu ce au fost umpluți toți?

8. Ce erau acum ucenicii în stare să facă? Ce schimbare se petrecuse în Petru? Câți s'au întors la Domnul înir'o zi? Altă dată, câți au crezut?

9. Cum este numită revărsarea Spiritului Sfânt din timpul ucenicilor? Ce avem de așteptat acum? Peste cine va cădea „ploaia târzie“ a Spiritului Sfânt? Ce lucru spune Domnul să cerem?

10. Spiritul Sfânt din inimă, ce lucru ne va conduce să facem? Cum putem pierde din măsura Spiritului pe care îl avem? Cât de dispus este Domnul să dea Spiritul Său aceluia cari îl cer dela El? Ce trebuie să facem pentru a primi plinătatea Spiritului?

Lecciónea 5—29 Octombrie, 1927.

Roadele Spiritului.

De memorizat: „li veți cunoaște după roadele lor“. Mat. 7, 16.

1. Am învățat că Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu este acela care conduce pe oameni să facă binele, și că putem avea acest Spirit în inima noastră dacă ascultăm de Tatăl nostru ceresc. Deasemenea am mai învățat că ucenicii au primit o mare revărsare a Spiritului în ziua Cincizecimii, și că aceasta este numită „ploaia timpurie“. În aceste zile din urmă va fi o altă revărsare a Spiritului. Aceasta este numită „ploaia târzie“. Ploaia târzie va face în stare pe poporul lui Dumnezeu să sfârșească lucrarea Lui din lume, și îl va pregăti pentru venirea lui Isus.

2. Tot atât este de necesar pentru noi să primim Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, după cum este pentru flori, și arbori, să primească ploaie. Dorința Domnului este ca să „aducem roade lui Dumnezeu“. El spune ca să fim „plini de roadele neprihănirii“ spre a putea fi numiți „pomii neprihănirii“. Roadele neprihănirii sunt gândurile bune, cuvintele bune, și faptele bune.

3. Un pom nu aduce roade pentru el însuși, ci pentru alții—pentru gloria lui Dumnezeu și pentru slujba omenirii. Planul lui Dumnezeu dela început a fost ca tot poporul Lui să fie „pomii neprihănirii“, spre a aduce roade bune. Dar prin Adam și Eva, păcatul a intrat în lume și acum se găsește pomi răi și oameni răi. Oamenii, ca și pomii, se cunosc după roadele lor.

Isus spune: „Orice pom bun aduce roade bune; dar un pom stricat aduce roade rele”. „Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui”. „Ii veți cunoaște după roadele lor”.

4. Deși nu putem vedea Spiritul Sfânt mai mult decât vedem aerul pe care îl respirăm, totuș putem vedea roadele lui. Biblia spune: „Rodul Spiritului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătaea, facerea de bine, credincioșia, blândetea, înfrânarea poftei”. Fiecare din aceste roade pot fi văzute în vieața oricărei persoane ce are în inima sa Spiritul Sfânt. Aceste daruri nu sunt împărțite separat printre copiii Lui—unul să aibă dragoste, altul pace, un altul bucurie, și un altul bunătaea. Orice copil plin de Spirit aduce toate aceste daruri ale Spiritului. Nici unul din aceste roade nu poate să lipsească în copilul pe care Isus îl va primi în împărăția Lui.

5. Dacă un pom rău aduce neincetat roade rele, trebuie să fie schimbat într'un pom bun. Un pomicultor știe cum să facă lucrul acesta. El ia un răsad, îi creștează scoarța și așează sub ea un mugure dintr'un pom bun. Când acest mugure a început să crească, pomicultorul taie ramurile pomului rău și nu rămâne decât ramura pomului cel bun; și, iată, pomul cel rău a ajuns un pom bun și aduce roade bune.

6. Tot astfel după cum un pom rău nu poate să aducă roade bune, nici un om rău nu poate să dea dovadă de gânduri, cuvinte și fapte bune. Omul trebuie să fie schimbat. El trebuie să-și îndepărteze răul. Spiritul Sfânt trebuie să vină în inima Lui. Când acesta devine o parte din vieața lui și conduce tot ceace face, el este cu totul schimbat și va aduce roadele Spiritului.

7. În câte o vară călduroasă și secetoasă ați văzut iarba veștejită și moartă, iar din pomi cum cad frunzele din pricină că nu vine ploaia. Dar Domnul spune că fiii Lui cari au Spiritul Sfânt sunt „ca un pom sădit lângă ape care-și întinde rădăcinile spre rău; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme, și nu incetează să aducă roadă”.

8. Biblia spune: „Este timpul să privim la Domnul, până vine și trimete ploaia neprihănirii peste noi”. Din moment ce Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu — ploaia aducătoare de vieață — este ceace produce în noi roadele neprihănirii, trebuie să înțelegem că a sosit timpul pentru noi

să ne rugăm pentru revărsarea Spiritului Său cel Sfânt.

Intrebări.

1. Ce am învățat despre Spiritul Sfânt? Cum este numită revărsarea Spiritului Sfânt din ziua Cincizecimii? Ce se va întâmpla în zilele din urmă?

2. Cât este de necesar pentru noi să primim Spiritul Sfânt? Ce dorește Domnul să aducem? Cari sunt roadele neprihănirii?

3. Ce poți spune comparând omul și pomul? Ce spune Isus despre om? Ce regulă a dat El prin care să-i cunoaștem?

4. Deși nimeni dintre noi nu poate vedea Spiritul Sfânt, totuș ce putem vedea cu toții? Numeste câteva din roadele Spiritului. Unde pot fi văzute aceste roade? Câte din aceste roade trebuie să aducă fiecare dintre copiii lui Dumnezeu?

5. Ce se face cu un pom care aduce roade rele?

6. Ce nu poate face un om rău? Numai în ce chip poate un om rău să aducă roade bune?

7. Când este prea cald și secetă în câte o vară, ce se întâmplă cu iarba și pomii? Dar contrariu acestei stări ce spune Domnul despre fiii Lui cei plini cu Spiritul Sfânt? Ce nu incetează ei să facă?

8. Ce spune Biblia că este timpul să facem? Ce ar trebui să înțelegem cu adevărat?

Lecțiunea 6—5 Noembrie, 1927.

Incercările.

De memorizat: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Rom. 8, 28.

1. Când un fierar vrea să fasoneze o bucată de fier, el o pune mai întâiu în foc și o ține acolo până se immoaie; apoi o va putea fasona așa cum vrea. Dacă fierul nu ar putea fi fasonat, atunci ar fi de un foarte mic folos.

2. Voința noastră este tot atât de greu de fasonat ca și fierul. Adesea câte un copil dorește atât de mult ceace crede el, încât trebuie să fie pedepsit mai înainte ca el să fi făcut acel lucru care poate i-ar fi adus o durere și un mare rău. Dacă Tatăl cel iubitor din cer este nevoit să îngăduie ca intristarea și turburarea să vină peste copiii Lui, aceasta nu o face decât

ca noi să învățăm a ne da voința noastră după a Lui și a cunoaște că drumul arătat de El este cel mai bun. Multe din aceste turburări sunt atât de dureroase încât se numesc încercări „grele”. Cu toții simțim cât de anevoios este să le suportăm.

3. Băieții și fetele gândesc adesea că părinții lor nu îi vor pedepsi dacă îi iubesc. Niciodată nu este o greșală mai mare decât aceasta. Un tată înțelept va pedepsi pe fiul lui fiindcă îl iubește, și fiindcă dorește să scape pe fiul său de o suferință mai mare, care cu siguranță va veni peste el dacă va crește rău și neascultător.

4. Persoanele mai în vârstă, ca și copiii, sunt gata să-și inchipuie că Dumnezeu nu le iubește din moment ce El îngăduie să vină peste ei durere. Și aceasta este o greșală. Biblia spune: „Domnul pe cine iubește îl ceartă, și pedepsește pe orice fiu pe care îl primește”. Aceasta înseamnă că încercările și durerile sunt lăsate să vină peste noi în scopul de a ne întări caracterul și în afară de aceasta este și un semn că Dumnezeu ne iubește și își dă silința să ne învețe anumite lucruri de cari avem nevoie.

5. Domnul nu simte plăcere lăsând să vină încercări peste noi. Profetul Ieremia, care a trebuit să sufere mari încercări, spune despre Domnul: „Când măhnește pe cineva, Se îndură iarăș de el, după îndurarea Lui cea mare; căci El nu necăjește cu plăcere, nici nu măhnește bucuros pe copiii oamenilor”.

6. Domnului nu-I place să ne vadă suferind; căci ni se spune că „după cum un tată are milă de copiii lui, tot astfel și Domnul are milă de acei cari se tem de El”. Indiferent cât de grele ar fi încercările noastre, noi putem fi întăriți prin făgăduința versetului de memorizat din această lecțiune.

7. Când vin încercările, Satan întotdeauna este lângă noi spre a ne ispiți ca să ne descurajăm și să ne răvrătim contra voinții lui Dumnezeu. Intr'un asemenea timp să ne amintim neincetat de acest text prețios: „Dumnezeu este credincios, și nu va îngădui ca voi să fiți ispitiți mai pe sus decât vă este cu putință: dar din ispită va face o cale de scăpare, pentru a putea să o duci”.

8. Din felul cum Petru s'a încercat să meargă pe apă putem scoate o învățătură. El porni cu mult curaj, dar când a început să bată vântul și valurile să se rostogolească, el își luă ochii dela Isus, și privind

la primejdia în care se găsea, se inspăimântă și începui să se scufunde. El strigă: „Doamne, scapă-mă”, și Isus îl prinse de mână și l-a scăpat. De aceea noi nu trebuie să ne temem de cele mai mari încercări, dacă însă nu încetăm de a privi la Isus după ajutor.

9. Daniel ajunsese în mare încercare din pricină că se rugă lui Dumnezeu. Regele a poruncit să fie aruncat într'o groapă cu lei flămânzi. Dar Daniel se increzuse în Dumnezeu, și'un înger a fost trimis ca să-l aperi. „Daniel a fost scos din groapă, și nu s'a găsit nici o rană pe el, pentrucă avusese încredere în Dumnezeul său”.

10. Aproape fiecare este ispitit ca atunci când vin încercările să se plângă și să găsească vină. Isus nu dorește să facem așa ceva. Biblia ne spune să fim „răbdători în suferință”. Suferințele înseamnă încercări, probe. Apostolul Pavel care a suferit frigul și foamea, și a fost în închisoare de mai multe ori, apoi bătut și improșcat cu pietre, scrie: „Mă bucur nespun în toate suferințele noastre”.

11. În viziunea pe care Ioan a primit-o din cer el văzui o ceată mare de persoane cari în zilele din urmă își trecuseră viața prin suferințe și încercări. Toți erau îmbrăcați în veșminte albe. Cineva a întrebat cine sunt acești oameni, și a primit răspunsul: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-l slujesc zi și noapte în Templul Lui”.

Intrebări.

1. Cum poate un fierar să fasoneze o bucată de fier? Cum ajunge fierul unul dintre metalele cele mai folositoare?

2. Ce avem în noi care este tot atât de greu de fasonat? Ce trebuie să se facă adesea cu câte un copil? Ce este silul adesea Tatăl nostru ceresc să facă? De ce aceste turburări se numesc încercări „grele”?

3. Ce greșală fac băieții și fetele față de părinți? Pentru ce un tată înțelept pedepsește pe fiul său?

4. Ce greșală fac și persoanele mai în vârstă? Ce spune Biblia? Pentru ce sunt lăsate să vină peste noi încercările?

5. In ce nu găsește Domnul plăcere? Ce spune profetul Ieremia despre Domnul?

6. Ce simte Domnul când ne vede su-

ferind? Ce verset ne întărește în orice încercare?

7. Când vin încercările, ce face Satan? Atunci ce text prețios să ne amintim?

8. Ce a făcut ca Petru să se scufunde pe când mergea pe apă? Cum a fost scos din primejdie? Ce învățatură putem scoate din experiența lui?

9. Ce a pricinuit ca Daniel să ajungă în mare încercare? Cum a fost scăpat?

10. În timp de încercare ce suntem ispitii să facem întotdeauna? Ce fel de spirit trebuie să avem? Ce exemplu ne-a dat apostolul Pavel?

11. Ce grupă deosebită a văzut Ioan în cer? Ce a întrebare cineva? Ce răspuns a primit? Ce cinste deosebită i s'a dat acestei grupe?

Lecțiunea 7—12 Noembrie, 1927.

Răbdarea; Puterea limbii.

De memorizat: Să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înainte, îndreptând privirea la Isus". Ebr. 12, 1. 2.

1. Biblia ne învață că copiii lui Dumnezeu trebuie să știe să fie răbdători întotdeauna. Cineva care este răbdător nu își strică caracterul și nu vorbește cuvinte supărătoare, urite, sau pline de ură. El suferă fără ca să se plângă. El suportă nenorocirea cu mult curaj și voieșie. Domnul ne dă zi după zi încercări, spre a ne proba răbdarea. Dacă suportăm încercarea așa după cum vine, vom învăța să fim totdeauna răbdători. În felul acesta trebuie să fim noi, dacă dorim să trăim în ceruri cu Isus și cu îngerii.

2. Iov stă înaintea noastră ca un exemplu al răbdării celei mari. El era un bărbat foarte bogat și avea mulți fii și fiice, precum și servi și serve. Iov iubi pe Dumnezeu și se siliă să nu facă rău. Într-o zi veni peste el un mare necaz. Niște vestitori au alergat la el și i-au spus că boii au fost furați, oile i-au ars, iar cămilile i-au fost luate de dușmanii lui. Pe lângă aceasta a bătut și un vânt puternic care a dat jos casa în care se găseau adunați fiii și fiicele lui la o adunare familiară și au fost omorâți toți.

3. În loc să se plângă, Iov primi acest mare necaz cu toată răbdarea. El „se plecă la pământ, și se închină”, zicând: „Domnul a dat, și Domnul a luat; numele Domnului să fie binecuvântat”. Mai târziu însuș

Iov a fost lovit dela cap și până la picioare cu bube; și totuș „în toate acestea Iov nu a păcătuțit cu buzele lui”.

4. Isus, Mântuitorul nostru, a fost răbdător toată viața, chiar și ca copil. Niciodată nu a fost nerăbdător și nu a spus vreun cuvânt supărător Mariei sau lui Iosif, nici celorlalți copii din casă, și nici nimănui. Biblia spune despre El: „Când a fost batjocorit, nu a răspuns la fel; când a suferit nu a amenințat”. „El a fost chinuit, și a fost asuprit, dar nu Și-a deschis gura”.

— 5. Nimeni nu știe, până nu încearcă, cât de greu este să fii neincetat răbdător, și să nu spui niciodată vreun cuvânt supărător. Limba este o foarte mică parte din corpul nostru, dar aproape totdeauna își are drumul ei propriu. Pentru a ne face să înțelegem care este puterea acestui mic membru al corpului, Biblia spune: „Iată și corăbiile, cât de mari sunt, și, măcar că sunt mânite de vânturi iuți, totuș sunt cărmuite de o cârmă foarte mică”.

6. În felul acesta conduce și limba corpul. Cu ea, noi putem lăuda pe Dumnezeu sau putem spune lucruri rele. Deasemenea putem să aducem un rău asupra altora cât și asupra noastră înșine prin cuvintele noastre rele. „Toate soiurile de fiare, de păsări, de țărtoare, de viețuitoare de mare se imblânzesc, și au fost imblânzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n'o poate imblânzi. Ea este un rău, care nu se poate înfrâna”.

7. Limba neimblânzită rănește pe alții prin cuvintele ei crude asemenea „ascuțitului unei săbii”. Dar ea își face mai mult rău ei înșiși; căci „Domnul va nimici buzele lingușitoare, și limba care vorbește vorbe trufăse”. Aceasta înseamnă că oricine care lasă ca limba lui să vorbească lucruri necugetate, neplăcute, va fi distrus. Satan adesea ne ispitește să spunem ceea ce nu este adevărat, dar omul înțelept zice: „Buzele mincinoase sunt urite Domnului; dar acelea cari spun adevărul li sunt plăcute”. Insuș Isus spune: „De orice cuvânt rău pe care-l va spune omul, va da socoteală în ziua de judecată. Căci după cuvintele tale vei fi îndreptățit (mântuit), și după cuvintele tale vei fi osândit (pierdut)”.

8. Nu are nici o însemnătate ori cât de bun ar părea cineva în toate celelalte lucruri, căci dacă nu-și înfrânează limba, el nu a câștigat biruința asupra păcatului. Când cineva este atât de deplin controlat de Spiritul Sfânt încât niciodată nu intristează pe Dumnezeu prin cuvintele lui, el

„este un bărbat desăvârșit, și deasemenea în stare să-și înfrâneze întreg corpul”.

9. Dacă limba noastră trebuie să fie împlănită mai înainte de a putea fi mântuiți, și nimeni nu poate să o împlănească, atunci, ce trebuie să facem? Noi trebuie să lăsăm pe Isus, care niciodată nu a păcătuțit cu buzele Sale, să ne împlănească limba, după cum tot El a făcut și lui Iov. Iubitul și ceresul nostru Tată este numit „Dumnezeul răbdării”, și dacă vrem să-L lăsăm, El va face pentru noi ceea ce noi înșine nu putem face.

10. Noi putem înțelege aceasta dacă ne gândim cum poate un băiețel să conducă un cal mare. „Dacă punem cailor frâu în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul”. Isus vrea să pună asupra noastră un minunat frâu numit „răbdarea”, și în felul acesta vom obține biruința prin „puterea Lui strălucită, toată răbdarea și suferința îndelungă cu bucurie”.

11. Prin aceea că aduce asupra noastră dureri și încercări, și după aceea ne ajută să le putem suportă cum răbdare, Domnul vrea să ne învețe să biruim și să ne conducem limba. Acesta este singurul chip prin care putem învăța. Textul de memorizat ne spune exact ceea ce să facem: „Să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înainte, îndreptând privirea la Isus”. Dacă neîncetăm privim ținta la Isus, vom vedea felul în care El S'a păzit de a nu fi nerăbdător, și vom primi putere să biruim ca și El.

Intrebări.

1. Ce ne învață Biblia despre răbdare? Ce face Domnul pentru a ne încerca în fiecare zi răbdarea? De câtă însemnătate este pentru noi să învățăm a fi răbdători?

2. Cine este pus înaintea noastră ca un bărbat foarte răbdător? Ce i s'a întâmplat fără veste?

3. Cum și-a suportat Iov durerea?

4. Cât de răbdător a fost Isus, Mântuitorul nostru?

5. Numai cine știe cât este de greu să fii mereu răbdător? Ce știi despre limbă?

6. Cine conduce adesea întreg corpul? Ce lucruri putem face cu limba? Ce lucruri deosebite au împlănit oamenii? Dar ce nu poate face omul?

7. Ce este spus despre limbă?

8. Va scuză Dumnezeu o limbă neînfrânată dacă cineva s'ar părea a fi bun

în toate celelalte lucruri? Cine este numit bărbat desăvârșit?

9. Numai în ce fel poate fi împlănită limba? Cum este numit Tatăl nostru ceteresc? Ce va face El pentru noi?

10. Ce comparație putem face?

11. Cum vrea Dumnezeu să ne învețe răbdarea? Cum trebuie să alergăm în lupta care ne stă înainte? Spre cine să privim nelncetat?

Lecciónea 8—19 Noembrie, 1927.

Purtarea în Casa lui Dumnezeu.

De memorizat: „Să păziți Sabatele Mele, și să cinștiți locașul Meu Cel Sfânt. Eu sunt Domnul”. Lev. 26, 2.

1. Dacă ar fi să vizitați pe unul din marii regi ai pământului, în palatul său, nu v'ar trece prin minte ca să alergați spre el în dezordine și cu hainele murdare, trântind ușile, răzând și vorbind șgomotos. Nu vi s'ar îngădui să vă apropiați de rege dacă nu arătați un mare respect față de el prin aceea că sunteți bine îmbrăcați, foarte liniștiți și politicoși, plecându-vă înaintea lui, și dând pe față cinstea care se cuvine regelui.

2. Tatăl nostru din ceruri este un rege, mai mare decât toți regii pământului; căci El este Regele regilor, Creatorul pământului întreg. Măreția celui mai minunat tron de pe pământ rămâne în umbră față de strălucirea cea mare a tronului ce e în cer. În viziunea sa, Ioan a văzut pe Regele cerului, și a spus că strălucirea feții Lui este ca atunci când „soarele strălucește în puterea sa”. Un alt profet spune: „După cum se arată curcubeul pe nori pe timp de ploaie, așa eră strălucirea scânteietoare de jur împrejur”.

3. Mii și mii de îngeri lucitori slujesc Regelui cerului, și ființe sfinte cad înaintea Lui și I se închină. Acest Rege glorios, față de care îngerii simt plăcere în a-I aduce cinste, este Acela care ne-a spus: „Să păziți Sabatele Mele și să cinștiți locașul Meu cel Sfânt. Eu sunt Domnul”.

4. Sanctuarul (locașul) este locul unde Dumnezeu se întâlnește cu poporul Său. Psalmistul spune: „Puternic este Domnul spre a fi de temut în adunarea sfinților, și spre a I se închină în adunare toți cei din jurul Lui”. Sanctuarul sau locul de adunare, poate fi o clădire făcută din lemne,

cărămizi sau pietre, ori poate fi un cort, sau numai un loc deschis sub pomi sau pe câmp, un loc deoparte unde putem să ne adunăm și să ne închinăm. Deși Dumnezeu nostru este atât de mare și puternic, El se va întâlni cu noi în orice loc pe care-l alegem. El spune: „Eu locuiesc în înălțime și în loc sfânt, dar și cu cel intristat și umilit cu inimă”.

5. Iacob a fost surprins găsimd un sanctuar sfânt, un loc de întâlnire cu Domnul, pe când călătoria departe de casă, și dormia sub stelele strălucitoare, având drept pernă o piatră. Când se trezi, după ce Domnul îi arătase o scară minunată care ajungea până la cer și pe care îngerii se suiau și se coborau, el spuse: „Cu siguranță Domnul este în acest loc; și eu nu am știut”. Atunci s'a înspăimântat și a zis: „Acesta nu este altceva decât Casa lui Dumnezeu, și aceasta este poarta cerului”. Iacob a arătat mare respect față de locul pe care Domnul îl sfințise prin prezența Lui, prin aceea că în umilință s'a închinat acolo înaintea lui Dumnezeu, și a pus o piatră drept semn al locului.

6. Pe când fiii lui Izrail călătoriau prin pustie, Domnul a zis: „Să-Mi facă un sanctuar; pentru ca Eu să să pot locui între ei”. Ei au făcut cortul întrunirii cu frumosele lui perdele și mesele acoperite cu aur. După ce au ajuns în Canaan, au zidit un minunat templu de marmură în Ierusalim pentru a înlocui cortul întrunirii pe care-l purtaseră cu ei prin pustie.

7. Dar Iudeii nu au dat respectul cuvenit față de minunatul templu care eră Casa lui Dumnezeu. Ei au făcut din el un loc obișnuit. Când Isus a fost pe pământ și S'a dus într-o zi la templu, El a găsit în Templu „pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei, și pe schimbătorii de bani șezând jos. A făcut un biciu de curele, și i-a scos pe toți afară din Templu, împreună cu oile și boii; a vărsat banii schimbătorilor, și le-a răsturnat mesele. Și a zis celor ce vindeau porumbei: „Ridicați acestea de aici, și nu faceți din Casa Tatălui Meu o casă de negustorie”.

8. În aceste timpuri noi nu mai putem să avem un templu de marmură în care să ne întâlnim cu Dumnezeu, și nici nu mai suntem un număr prea mare de credincioși în câte un loc, dar avem făgăduința că unde se adună doi sau trei în numele Lui, acolo este și El în mijlocul lor. O avertizare ne este dată de înțeleptul bărbat care spune: „Păzește-ți piciorul când mergi în Casa lui Dumnezeu, și fii

mai curând gata să ascuți, decât să aduci sacrificiu nebulilor; căci ei socotesc că nu fac rău. Nu fii semeț cu gura ta, și nu lăsa ca inima ta să se grăbească să rostească ceva înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu ești pe pământ; deaceea cuvintele tale să fie puține”.

9. Sgomotul și neliniștea care se produce acum în locurile de adunare, intristează pe Domnul la fel cum L-a intristat cumpărarea și vânzarea care se făcea în templul din Ierusalim. Vorbirile de rând, șoptirile, și răsetele înainte și după serviciu, dezonorează pe Dumnezeu. De multe ori Spiritul Sfânt și îngerii s'au îndepărtat de locul de închinare din pricina lipsei de respect arătată de acei cari se adunaseră acolo. Dacă acei cari sunt gălăgioși și nepăsători ar vedeă pe îngerii cum privesc spre ei și înseamnă faptele lor, s'ar simți rușinați.

10. Când acei cari se adună să se închine fac aceasta cu respect față de locaș și de serviciu; când este ținută o liniște cuviincioasă; când nimeni nu este nepăsător și neatent; când cu toții iau parte la cântări de laudă, și fiecare inimă se înalță către Dumnezeu în rugăciune; când cuvântul pornit dela amvonul cel sfânt este primit ca fiind glasul lui Dumnezeu ce vorbește prin servul Său; când toți se poartă ca și cum ar fi înaintea Regelui cerului, atunci Domnul va veni cât mai aproape de poporul Său și va revărsa asupra lor o mare binecuvântare.

Intrebări.

1. Care va fi purlarea noastră dacă ar fi să mergem la un rege?
2. Ce știi despre cel mai mare rege?
3. Ce filnșe servesc Regelui cerului? Ce ne-a spus acest Rege?
4. Ce poți spune despre locul unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său? Deși Dumnezeu este mare și puternic, totuși unde vrea El să locuească?
5. Ce știi despre experiența pe care a făcut-o Iacob?
6. Ce a cerut Domnul din partea fiilor lui Izrail să-l facă? Ce au făcut ei?
7. Ce nu au făcut Iudeii? Ce s'a întâmplat când Isus S'a dus la templu?
8. Ce făgăduință avem? Ce avertizare este dată acelor cari merg în Casa lui Dumnezeu?
9. Ce se întâmplă din pricina relei noa-

stre purtări în Casa lui Dumnezeu? Ce ne-ar face să ne rușinăm mult?

10. Numai în ce condiție va veni Regele cerului cât mai aproape de noi? Care va fi rezultatul dacă toți se poartă în felul acesta?

—
Lecțiunea 9—26 Noembrie, 1927.

Grija lui Dumnezeu față de noi.

De memorizat: „El însuș îngrijește de voi”. 1 Petru 5, 7.

1. După cum tatăl și mama au o atât de iubitoare grijă de copilașii cei mici ai familiei lor, tot astfel și scumpul nostru Tată din cer Se îngrijește de întreaga familie a copiilor Săi din orice parte a pământului. Lucrurile pe cari trebuie să le avem spre a ne menține în putere sunt mâncarea, băutura, îmbrăcămintea, și un loc unde să stăm. Mulți oameni se neliniștesc atât de mult din pricina acestor lucruri încât cu greu mai pot să se gândească la altceva.

2. Isus nu dorește ca inima oamenilor să fie plină de grijă și necaz. Într-o zi pe când predică pe coasta muntelui la o mulțime mare, El observă cât de mulți erau preocupați de griji și erau triști din pricina greutăților vieții cari îi apăsuau atât de greu încât se părea că uitaseră că Dumnezeu îi iubește. El le vorbi cu multă iubire, și le spuse să nu fie atât de turburați în ceea ce privește ce să mănânce, ce să bea, sau cu ce să se îmbrace.

3. În timp ce păsările sburau în jurul lor, Isus le zise: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” Păsărelele nu seamănă samântă și nici nu seceră cerealele cum fac oamenii, totuși fac ce pot. Ele cântă spre a înveseli pe oameni, ele clădesc cuiburi, și își hrănesc pe micuții lor, și lucrează tot timpul zilei. În felul acesta așteaptă Domnul din partea fiecăruia dintre noi ca să-și facă partea lui de lucru, iar după aceea să se încredă că Domnul își va ține făgăduința. Dacă El are grijă de păsărele, cu atât mai mult va fi bucuros să aibă grijă de copiii Săi.

4. În locul unde vorbea Isus, dealurile și câmpiile străluciau de frumusețea florilor.

Arătând spre ele, El zise: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii depe câmp: ei nici nu torc nici nu țes; și totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s'a îmbrăcat ca unul din ei”. Solomon avusese hainele cele mai fine ale unui rege pământesc, totuși toate hainele lui regale, în marea lor bogăție nu erau atât de frumoase ca un crin. Dacă Dumnezeu i-a dat crinului îmbrăcămintea atât de frumoasă, cu siguranță că El va da copiilor Săi ceea ce au nevoie.

5. Altădată Isus le-a vorbit despre vrăbiile cari ciripiau lângă ei. El spuse: „Nici una din ele nu va cădea la pământ fără ca Tatăl vostru să nu știe despre acest lucru”. După aceasta zise oamenilor: „Toți perii capului vostru sunt numărați. Deaceia să nu vă temeți; voi sunteți mai de mult preț decât multe vrăbii.

6. Iosif învățase că Dumnezeu care se îngrijește de păsări și îmbracă crinii, Se îngrijește cu adevărat și de copiii Săi. Când Iosif eră de șaptesprezece ani frații lui l-au vândut în Egipt, și gândiau că nimeni nu va mai ști despre el. Dar Domnul care vede chiar și o pasăre care cade, știa toate. „Domnul eră cu Iosif” în casa lui Potifar, pe când eră sclav. El a fost cu el în închisoare; și l-a scăpat de acolo spre a face o mare lucrare în vederea pregătirii față de foamea ce avea să vină. Iosif s'a încrezut în Dumnezeu și a ascultat de El chiar și în situații grele. Dumnezeu S'a îngrijit de Iosif, dându-i hrană, îmbrăcămintă și prieteni, iar în cele din urmă l-a făcut guvernator peste tot Egiptul.

7. David vorbește despre Domnul ca despre un păstor plin de milă, și care Se îngrijește de poporul Său după cum păzește și îngrijește un păstor de oile și miei lui. David scrie un imn de laudă în care zice: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă; îmi învie sufletul, și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiașul și nuiava Te mă mângâie.... Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele”.

8. La toți ne place să vedem cum o găină se îngrijește de puii ei. Ea dă la o parte frunzele și iarba, astfel încât micuții ei să poată găsi ușor hrana. Ea își întinde aripile și îi acoperă, și ei dorm liniștiți și

la căldură, sub puful aripelor. Când îi amenință vreo primejdie, aieargă la ea spre a fi în siguranță. Vorbind despre iubitoarea purtare de grijă a Domnului pentru poporul Său, Biblia spune: „El te va acoperi cu penele Lui, și te va ascunde sub aripile Lui... Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua”.

9. O altă prețioasă făgăduință care dovedește purtarea de grijă a Tatălui nostru este aceasta: „El va da ca îngerii Lui să aibă grijă de tine și să te păzească în toate căile tale”. Biblia vorbește de multe ocazii când Domnul a trimis pe îngeri să ajute pe poporul Său când se aflau în nenorocire. Un bărbat credincios numit Ilie, căută un loc sigur unde să se poată ascunde de un rege și o regină cari căutau să-i ia viața. Domnul i-a spus unde să meargă, zicându-i: „Pleacă de aici, îndreaptă-te spre răsărit, și ascunde-te lângă pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Vei bea apă din pârâu, și am poruncit corbilor să te hrănească acolo”. Ilie a ascultat de Domnul „și corbii îi aduceau pâine și carne dimineața și pâine și carne seara, și bea apă din pârâu”. Și astfel i-a fost salvată viața.

10. Domnul a avut totdeauna grijă de poporul Său, și neîncetat se va îngriji de el. Isus spune: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Dacă cineva se încearcă să te facă să gândești că nu poți trăi sau nu ai îndeajuns ce să mănânci, ce să bei și cu ce să te îmbraci dacă ascuți de Dumnezeu, gândește-te imediat la Iosif și Ilie, și privește la pasările și crini, și adu-ți aminte că „El Se îngrijește de tine”.

Intrebări

1. Cu câtă iubire se îngrijește Tatăl nostru cerec de copiii Săi din toate părțile pământului?

2. Despre ce a vorbit Isus odată oamenilor?

3. Vorbind despre pasările ce a spus Domnul?

4. Ce a zis Domnul în legătură cu crini și câmpului?

5. Ce comparație a făcut Domnul între vrâbii și oameni?

6. Ce știi despre grija pe care a avut-o Domnul față de Iosif?

7. Ce spune David despre această pur-

tare de grijă a Domnului față de poporul Său?

8. Cum se îngrijește o găină de puie ei? Ce spune Biblia că vrea să facă Domnul? De cari lucruri să nu ne temem?

9. Ce făgăduință prețioasă ne-a dat Domnul? Ce experiență de felul acesta cunoști?

10. Ce a făcut Domnul totdeauna? Ce va face neconținut? Ce făgăduință a dat Isus? La ce să ne gândim când suntem ispitiți să ne îndoim de purtarea de grijă a lui Dumnezeu? La cine să privim? Ce să ne amintim?

Lecțiunea 10—3 Decembrie, 1927.

Ascultarea.

Dă memorizat: „Vreau să fac voia Ta Dumnezeu! Și legea Ta este în fundul inimii mele”. Ps. 40, 8.

1. Nimic nu este mai clar arătat în Biblie decât aceea că cei cari vor să fie plăcuți Domnului să asculte de Cuvântul Său. A urmă pe Isus înseamnă a ascultă de Tatăl din cer și deasemenea de tatăl și mama depe pământ; căci aceasta este ceea ce a făcut Isus.

2. Isus este exemplul nostru în toate lucrurile. Când eră copil, trăind cu Maria și Iosif în orașelul Nazaret, El „eră supus lor”. Aceasta înseamnă că ascultă de ei. Și noi să facem ca El, căci Biblia spune: „Copii, ascultați pe părinți în Domnul: căci aceasta este drept”.

3. Motivul pentru care Isus eră atât de atent ca să asculte de părinții Lui pământești eră, fiindcă El iubiă și ascultă de Tatăl Său cerec. Una din cele Zece Porunci, ne arată datoria aceasta: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungescă zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău”. În loc să privească ascultarea de Tatăl Său ca o datorie neplăcută, Isus spune: „Vreau să fac voia Ta Dumnezeu! Și legea Ta este în fundul inimii mele”.

4. Isus dorește ca să ascultăm pentru că și mama noastră pământească pentru ca să dovedim că îi iubim atât pe ei cât și pe Tatăl nostru din cer. „Dacă punem căilor frâul în gură, ca să ne asculte, le cărmuim tot trupul”. Dar Biblia spune: „Să nu fiți ca și calul, sau catărul, cari nu au înțelepciune: a căror gură trebuie să fie stăpănită prin zăbale și frâu”.

5. Dumnezeu ne-a dat înțelepciune. Ar fi mai bine ca noi înșine să știm, iar nu să ne îndemne alții, sau să ne silească să facem ceace este bine. O singură privire sau un singur cuvânt, ar trebui să fie deajuns pentru fetele și băieții cari iubesc pe părinții lor. Niciodată nu putem face mai mult peste datoria noastră față de părinți. Înțeleptul spune: „Ascultă ce te roagă tatăl tău, și nu disprețui pe mama ta când este bătrână”.

6. Isus a spus: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvintele Mele: și Tatăl Meu îl va iubi”. Deasemenea El spune: „Cel care nu Mă iubește nu păzește zisele Mele”. În predica depe munte, Isus a spus: „Nu oricine care imi zice Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor; ci acela care face voia Tatălui Meu care este în cer”.

7. După aceasta Isus a dat o pildă prin care arată că nu are nici o importanță oricât am *auzi* Cuvântul Său dacă nu *ascultăm* ce spune El. Isus a zis: „De aceea pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s'a prăbușit, pentrucă avea temelie zidită pe stâncă. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea: ea s'a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare”.

8. Pe când Saul eră rege, primise porunca să meargă și să bată un neam păgân și să le nimicească oile și vitele. În loc să asculte întocmai ceace îi zisele Domnul, Saul salvă pe cele mai frumoase dintre oi și vite pentru a le sacrifica înaintea Domnului. Dar Samuel zise lui Saul: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele.... Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat”.

9. Învățătura pe care ar fi să o luăm din această întâmplare este că Domnul cere o ascultare întocmai. A ascultă numai în parte nu înseamnă ascultare. Adevăratul spirit al ascultării produce o viață de ascultare, o grabă de a ascultă, și o atenție de a ascultă întocmai porunca ce a fost dată.

10. Satan a început în grădina Eden prin aceea de a ispiți pe om să nu asculte, și a condus pe Adam și Eva la neascu-

tare. De atunci, în tot decursul anilor, el a continuat să ispitească pe oameni, și copii ca să nu asculte. Acum fiindcă trăim în timpul zilelor din urmă, el face o ultimă sforțare pentru a aduce pe oameni să disprețuească legea lui Dumnezeu, și să-și inchipuie că nu este de trebuință o ascultare atentă și întocmai.

11. Una dintre ultimele fericiri cari sunt amintite în Biblie este cu privire la ascultare: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!” Din pricină că Isus a trăit o viață de perfectă ascultare, El știe cum să ne dea ajutorul de care avem nevoie pentru a ne face ascultători în fiecare zi. Dacă-L iubim, Îl credem, ne încredem în El, Spiritul Său ne va conduce să ascultăm orice poruncă cunoscută, și atunci ascultarea Lui desăvârșită va fi socotită ca fiind a noastră.

Intrebări.

1. Ce este arătat clar în Biblie?
2. Ce ni se spune despre ascultarea lui Isus ca copil?
3. De ce eră Isus atât de atent să asculte pe Iosif și Maria? Cum ne este arătată în cele Zece Porunci datoria noastră? Ce cuvinte ale lui Isus dovedesc plăcerea Lui de a ascultă de Dumnezeu?
4. Pentru cari motive să ascultăm pe părinți? Ce ne spune Biblia?
5. Ce sfaturi ne sunt date?
6. Cum arătăm că iubim pe Isus? Cine va intra în împărăția cerurilor.
7. Ce pildă a dat Isus?
8. Ce poruncă primise Saul pe când eră rege? Ce a făcut el? Care a fost urmarea?
9. Ce învățătură putem scoate de aci?
10. Ce a făcut și ce face și acum Satan?
11. Care este una din ultimele fericiri? Din ce pricină știe Isus să ne dea ajutorul de care avem nevoie? Ce ne va conduce Spiritul Său să facem? Atunci ce ni se va socoti ca fiind a noastră?

„Când Dumnezeu spune: „Să nu faci”, El din iubire ne avertizează despre urmările neascultării, pentru ca să ne ferescă de rău”. „Educația”, p. 287.

Intrebări

La cari Cetitorii revistei „Curierul Misionar”, sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

101. Care om nu avea nici un cusur din talpa piciorului până în creștetul capului ?

102. Cărui împărat uscându-i-se mâna din pricină că a amenințat pe un profet, i s'a vindecat în urma rugăciunii acestuia ?

103. Unde stă scris despre doi munți de aramă ?

104. Cine se topia ziua de căldură și noaptea se prăpădia de frig ?

105. Cari sunt cei trei bărbați cari au stat lângă un prieten al lor fără să vorbească nimic ?

106. Cu ce ocazie cineva a ciripit, a crocnănit și a gemut ?

107. Cu ce ocazie a fost găsită cartea legii Domnului, care după ce a produs intristare împăratului a adus îndepărtarea relexlor ?

108. Cărui popor i-a scris Dumnezeu păcatul cu un vârf de diamant.

109. Care a fost persoana care a format două coruri pe un zid ?

110. Unde este amintit cuvântul chilie în Biblie ? (trad. nouă)

Intrebările au fost comunicate de frații Ion Munteanu, *Ploesti*; Al. M. Ciolan, *Bârlad*; Vila Dinulescu și Th. Iord. Bujor, *Bacău*; Ilie Timiș Gottan, *Maramureș*; Victor Petre Păun, *Teleorman*; Petre Șoncuteanu, *București - Popa Tatu*; Neculai Agape, *Iași*; Polixenia Panaitescu, *Galați*; Gh. Rădoi, *București - Labirint*.

Răspunsurile

La întrebările din „Curierul Misionar”
No. 8 (1927).

81. Ieremia 39, 7; 2 Regi 25, 7.

82. 1 Cron. 12, 14.

83. 1 Sam. 12, 18.

84. 2 Sam. 12, 30.

85. 5 Moisi 3, 11.

86. 1 Sam. 28, 15.

87. Jud. 16, 30.

88. 2 Regi 17, 24, 25.

89. 1 Moisi 36, 24.

90. 1 Sam. 30, 6.

Au deslegat 10 întrebări: Enoch Ștefanian, Dumitru Furtunescu și Gh. Rădoi, București—Labirint; Al. M. Ciolan, Bârlad; Alecu Moraru, Roman; Tincuța I. Stănescu, Pitești; Victor Petre St. Păun, Marioara A. Rada, Tachița Gh. Ben, Șița T. Burcea, Teleorman.

Au deslegat 9 întrebări: Stelian Mărgărit, Prahova; Voica Al. Bălașa și Ciobanu Ș. Petre Teleorman; Nicolae Bordea, Dâmbovița; Aurel Modreanu, Constanța; Gh. Petraru, Bacău; Gheorghe Agape, Iași.

Au deslegat 8 întrebări: Eufrosina Săvescu, București; Ioan Ciolac, Cernăuți; Gheorghită T. Grassu, Maria I. Crăcănescu și Ion I. Văcăreanu, Pitești; Ilie Timiș Gottan, Maramureș; Gh. Puică, Prahova; Năstase Gh. Tefecău, Ene Dumitrescu, Maria Grosos, Ioan Codreanu, Șerban I. Gheorghită și Tudor L. Pica, Brăila; N. Vascân, V. Mărian, Th. Irod Bujor și Elena Hmil, Bacău; Rița A. Frâncu, Valea-Călugărească.

Au deslegat 7 întrebări: Gherase Gh. Dicosănmărtin; Ilie Petria, Dolj; Gheorghe Părvu, Muscel; Ana Popovici, Iași; Vasile Gh. Darie, Focșani; A. C. I. Manicatide, București-Nord; Costică Petraru, Bacău; Nicolae Briscan și Dumitru I. Olaru, Prahova; Alexandru P. Păscuță, Teleorman; Tiți Popescu, Buzău; Vasile Dima, Huși; Dobre M. Cristilof, Bazargic; Eufrosina S. Ouatu, Bârlad; Ioan Oprea și Gheorghe Dumitrescu, Dâmbovița; Florea Stănescu, Arad; Al. Frâncu, Valea-Călugărească; Iuliapa Mazilu și Gh. Petrescu, Mehedinți; Florea Coițan, Cernăuți.

Au deslegat 6 întrebări: Gh. Stoica, București—Nord; Fică și Maria Dumitrescu, Brăila; Nicolae Dumitrescu, Buzău; Oprica Stoica, Teleorman; Ioan Crișan, Bihor; Rebeca Gh. Gângă, Brăila; Mihai Hanganu, Profir Fântănaru, Ioan Mânzăteanu, Vaslui; Margareta Oresciuc, Sadagura.

Au deslegat 5 întrebări: Vintilă Ionescu, Ioan Gh. Grigore, George St. Ivăncică și Marin D. Florea, Teleorman; Arghir Jean, Galați; Ionel Grigorescu, București—Popa Tatu; Vasile Dospinescu, Bacău; Lizica St. Negoită, Lenuța M. Popescu, Focșani; Ilina Al. Bălașa, Teleorman; C. Olaru, Huși; Marioara I. Dobrilă și Rozina T. Dobre, Făgăraș.

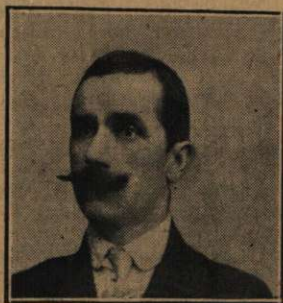
Au deslegat 4 întrebări: Ioan Gh. Mihăiță, Teleorman; Atanasie Ionescu, Dolj; Vasile Milici, Bucovina; Dănilă Oprea, Făgăraș; Gheorghe Indricău, Arad; Alex. Ordean, Hunedora; Ana Miloș, Dolj; Irina Mihai Popa, Buzău; Gherghinoi I. Barbu și Filofteiu I. S. Negoită, Prahova; Aneta Agape și Natalița Agape, Iași.

Au deslegat 3 întrebări: Dobrița I. Cosma, Brăila; G. Bujenița, Cernăuți; Saiciuc Nicolai, Cernăuți; Teodora Bărbulescu, București—Popa Tatu; Gh. Betea, Arad; Policenia Panaitescu, Galați; Ana P. Stavre, București; Elena Constantinescu, Bacău.

Au deslegat 2 întrebări: Gogu Chihovici, Dâmbovița; Ioan Dospinescu și Ioan Cruceanu, Bacău.

Au deslegat o întrebare: Dumitru Ioan și Tudorina Dumitrescu, Teleorman; Profirița Angheluță, Lucreșita Caradint, Tutova; V. Pădure și V. Halanca, Huși; Catița Indricău, Arad.

Necrolog.

Fratele I. Tănăsescu, un zelos membru în lucrarea Domnului încă din anul 1915, a fost chemat de Domnul la odihna în seara de 17 spre 18 August 1927. Sperăm să-l putem vedea la învierea dreptilor.

Alexandria *C. Florescu.*

Sora Stanca G. Petra din comuna Niculești, jud. R. Sărat, a fost chemată de Domnul la odihna pe ziua de 7 August 1927. Ziduri. *Pavel Olteanu.*

Sora Anica Cristal, în vârstă de 85 ani a adormit în Domnul pe ziua de 31 Iulie 1927, în urma unei lungi suferințe.

Botoșani *Gheorghe Baciu.*

Sora Lina Petre Mavru a adormit în Domnul în Dimineața zilei de 26 Iulie 1927, rămânând credincioasă până în ultimul moment.

Peret-Teleorman *P. Fl. Barbu.*

Sora Neață D. Bucelan din comuna Ploșca, jud. Teleorman, a adormit în Domnul pe ziua de 1 Iulie 1927, fiind în vârstă de 32 ani.

C. Florescu.

STRAJA DIMINEȚII. Octombrie 1927.

Lucrare - Hristos a servit. Serviciu din toată inima.

1. Mat. 20, 28.	16. Rom. 12, 1.
	17. Eccl. 11, 6.
	18. Eccl. 9, 10.
	19. Ef. 6, 6, 7.
	20. Ps. 50, 5.
	21. 1 Sam. 12, 24.
	22. 2 Tim. 4, 7, 8.

Hristos ajută altora.

2. Ioan 4, 34.	
3. Luca 22, 27.	
4. Fapt. 10, 38	
5. Luca 4, 18, 19.	
6. Luca 19, 10.	
7. Ioan 13, 15, 14.	
8. Fil. 2, 5-7.	

El ne-a dat de lucru.

9. Ioan 4, 35.	
10. Marcu 13, 34.	
11. Fapt. 1, 8.	
12. Ps. 51, 12, 15.	
13. 2 Cor. 5, 19.	
14. 2 Cor. 5, 20.	
15. 1 Cor. 9, 22.	
	23. 1 Cor. 10, 26.
	24. Mat. 5, 8.
	25. Mat. 5, 10.
	26. Prov. 3, 9.
	27. Ps. 96, 8.
	28. 2 Cor. 9, 7.
	29. Luca 6, 38.

Să dăm.

Răspătirea.

30. Col. 3, 23, 24.
31. Mat. 25, 23.

Noembrie 1927.

Revenirea Mântuitorului.

Făgăduința revenirii Lui.	16. 1 Tes. 5, 3.
	17. 2 Tim. 3, 1, 2, 5.
	18. Mat. 24, 24.
	19. Mat. 24, 14.

1. Ioan 14, 1-3.
2. Iuda 14, 15.
3. Mat. 16, 27.
4. Isa. 40, 10.
5. Ebr. 9, 28.

Pregătire în vederea venirii.

	20. Mat. 5, 8.
	21. 1 Tes. 5, 4, 6.
	22. 2 Petru 3, 11, 12.
	23. Rom. 13, 12.
	24. 1 Tes. 5, 25.
	25. Iuda 24.
	26. Mat. 24, 42, 44.

Felul venirii.

6. Fapt. 1, 10, 11.
7. Mat. 24, 27.
8. Apoc. 1, 7.
9. Luca 9, 26.
10. Apoc. 6, 14.
11. Apoc. 5, 3.
12. 1 Tes. 4, 16, 17.

Răspătirea sfinților.

Semne.	27. Apoc. 22, 12.
	28. Isa. 25, 8.
13. Luca 21, 11.	29. Isa. 25, 9.
14. Luca 21, 25.	30. Mat. 25, 34.
15. Mat. 24, 7.	

AVIZ.

În ce privește anunțurile aducem la cunoștința celor interesați următoarele:

Cereri de serviciu: Format 1 coloană, 1 rând Lei 5; minimum 5 rânduri, Lei 25. Cu litere grase 100 la sută în plus.

Oferte pentru serviciu: Format 1 coloană: 1 rând Lei 7; minimum 5 rânduri, Lei 35.

Anunțuri de afaceri: Format 2 coloane: 1 rând Lei 12; minimum 5 rânduri, Lei 60.

Manuscrisele să fie scrise cu cerneală, clare și citește pentru a se evita greșeli.

Publicarea se va face numai după primirea costului.

Toate anunțurile de orice fel se vor adresa direct Casei de Editură.

Director: P. P. PAULINI.

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA.

Tip. „Cuvântul Evangheliei”. Str. Labirint, No. 116. București.